

FRUITS JUBILARS A LES DIÒCESIS CATALANES

Mosaic de misericòrdia



Peregrinació jubilar de la diòcesi de Vic a Montserrat amb assistència de més de 500 fidels.

A punt d'acabar l'Any de la Misericòrdia les diòcesis catalanes ja recullen fruits d'aquest any jubilar. Una casa d'acollida per a transeünts, augment de la de-

manda del sagrament de la Reconciliació o l'adoració al Santíssim són algunes de les iniciatives que s'han posat en marxa o s'han potenciat al llarg d'aquest any.

I sense comptar els fruits que s'han donat a l'interior de cada persona i els que, sens dubte, es podran constatar en els propers mesos. **P 4-6**

Un dol saludable

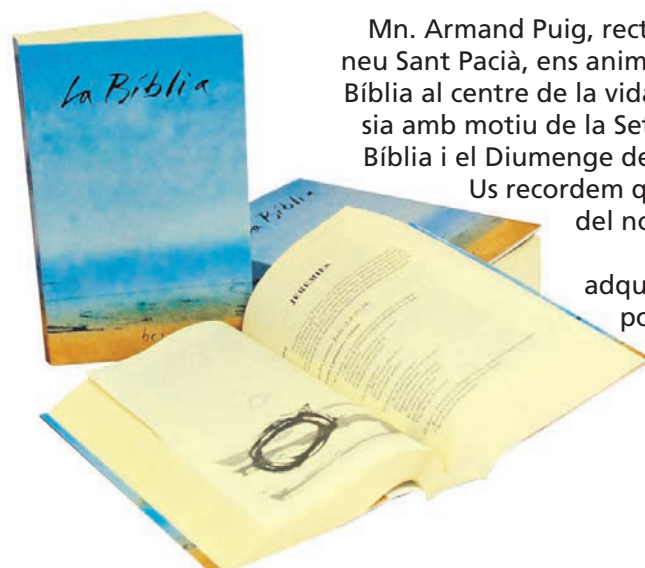
Alfons Gea, responsable del Servei d'Acompanyament al Dol de la diòcesi de Terrassa, analitza el document vaticà *Ad resurgendum cum Christo*, que proposa viure el dol d'una manera més saludable.

P 13

«Catalunya Cristiana» desvetlla una vocació sacerdotal

P 9

La centralitat de la Bíblia



Mn. Armand Puig, rector de l'Ateneu Sant Pacià, ens anima a posar la Bíblia al centre de la vida de l'Església amb motiu de la Setmana de la Bíblia i el Diumenge de la Paraula.

Us recordem que, a través del nostre setmanari, podeu adquirir la Bíblia popular il·lustrada per Perico Pastor.

P 17

Any de la Misericòrdia 2015/2016



Pensant-ho millor

Crist és el nostre exemple

Ja havia escrit en algun altre indret d'aquesta secció que aquest és per a mi i per a altres companys meus un any ben especial, l'any de les nostres noces d'or sacerdotals. Un temps propici, doncs, per tal de fer un repàs de la nostra vida, per reflexionar i per revifar, de cara al present i al futur, la consciència d'allò que avui se'n diu la «identitat sacerdotal» pròpia dels preveres. És per això que em plau d'espigolar, en la lectura de l'Esclat i dels Pares en la Litúrgia de les Hores, aquells passatges que fan una especial referència a la realitat del sacerdot i al capteniment que hem d'observar els preveres si volem ser fidels al gran Do que se'ns ha confiat i a ser conseqüents a les seves exigències en la vida pràctica.

M'ha colpit la lectura de la carta de sant Policarp als de Filips, que llegíem en la setmana XXVI del temps ordinari. Em plau constatar que el decret del Vaticà II *Presbyterorum ordinis* el cita mot per mot en la darrera nota del primer capítol. Si el programa que el Vaticà II proposa bo i citant sant Policarp és sempre vàlid, ho és encara més avui, quan l'encaix del prevere en una societat distreta i lacerada exigeix el testi-

moniatge d'una vida que, com no es cansa de recordar-ho el papa Francesc, ha de ser teixida de compassió, bondat, sinceritat, fermesa, sentit de la justícia, gentilesa... Misericòrdia, en un mot, tal com reclama l'esperit del Jubileu d'enguany.

Diu sant Policarp en un paràgraf que no té pèrdua: «Els preveres cal que tinguin entranyes de misericòrdia i siguin compassius amb tothom (...). Han d'apartar-se de la ira, de qualsevol accepció de persones, dels judicis injustos, lluny de l'amor als diners. Han de ser lents a creure's les acusacions adreçades contra algú, i no han de ser severos en els seus judicis, perquè tots som pecadors.»

Programa magnífic, sobre el compliment del qual som jutjats per Déu i pels homes. El poble arriba a ser comprensiu envers segons quins defectes del sacerdot, però exigeix, i ben justament, que sigui misericordiós, comprensiu, benigne, caritatiu i després de les riqueses i dels béns d'aquest món. I cal ser així per fidelitat a Crist, ja que, com rebla sant Policarp, «Crist se'ns oferí ell mateix com a exemple, i això és el que nosaltres hem cregut».

Valentí Miserachs, prev.
Mestre de la capella
de Santa Maria
la Major



La setmana en tuits

Josep Àngel Saiz @BisbeSaiz

Bisbe de Terrassa

#CadenadePregàriaperlesVocacions. El sacerdot anuncia la misericòrdia de Déu i també l'experimenta cada dia en l'exercici del seu ministeri

Raquel Sancho @sancho_raquel

Comunitat Sant'Egidio

Madrid: inauguració església de les Mervelles confiada a la Comunitat @santegidio_ES amb la presència de l'arquebisbe #Osoro i de tants amics!

Mercedes de la Torre @mercedesdelat

Periodista corresponsal a Roma

El #Papa #Novembre «Perquè els països que acullen un gran nombre de refugiats i desplaçats siguin recolzats en el seu esforç de solidaritat»

James Martin, SJ @JamesMartinSJ

Enhora bona al meu bon amic @Kevin_ahern, escollit nou president de Pax Romana @Plcmica el Moviment Internacional Catòlic de Laics

Joaquim Nadal @quimnadal

Castells a la catedral, la mateixa verticalitat, la mateixa voluntat de tocar el cel amb la punta dels dits

Ignasi Ricart @ignasi_ricart

Claretia

No es pot retenir una persona com si fos un delinqüent. Tanqueu aquesta presó i ajudem a viure en llibertat els qui han arribat al país

L'EFEMÈRIDE DE LA SETMANA

Dia 14 de novembre del 1924: primera emissió radiofònica: neix Ràdio Barcelona.

Zoom

Eduard Brufau



La Marató de TV3 fa 25 anys. La cançó d'aquesta edició especial és la versió en català del conegut himne protestant *Amazing grace*. El vídeo promocional s'ha gravat a la basílica de la Sagrada Família de Barcelona i ha comptat amb la interpretació de Mónica Naranjo, la Polifònica de Puig-reig, la Jove Orquestra Simfònica de Barcelona i la Banda de Gaitas Xuntanza de Catalunya.

Escollat a Ràdio Estel



Ignasi Miranda
Coordinador d'Informatius

Vocacions i pensament

La Cadena de Pregària per les Vocacions (www.cadenadepregaria.cat), que organitza per al novembre les 10 diòcesis amb seu a Catalunya, té enguany un petit espai a Ràdio Estel. Entre les 6.55 i les 7.00, es proposa una lectura bíblica, un comentari i una breu pregària amb el Parenostre durant els 30 dies del mes. Són uns 3 minuts de reflexió per estimular la interiorització de l'oient, sempre pensant que Déu pot enviar-nos sacerdots, religiosos i religioses i matrimonis sòlids al servei de l'Església i del món. Hi han participat Joan-Pere Pulido, Jaume Casamitjana i Eduardo Pire.

D'altra banda, el programa *Les passions de Rafael Argullol* s'emeta aquesta temporada els diumenges de 22 a 23 h. El 6 de novembre passat, es partia de la idea que «en l'art, l'home ha trobat un substitutiu de la vida, un camí cap a la bellesa i el descobriment d'un mateix». L'art, la filosofia i la literatura, amb música i paraula, alimenten l'estona en què, a través del diàleg de Fèlix Riera amb Rafael Argullol, es motiva l'oient a aconseguir aquella «passió», aquella força que el pot inclinar cap a l'admiració d'allò que transmeten aquests pensaments culturals.

Editorial

De la indiferència a la misericòrdia

Barcelona ha acollit la 32a Assemblea Mundial del Moviment Internacional d'Intel·lectuals Catòlics - Pax Romana. Aquesta xarxa mundial, reconeguda per la Santa Seu, va néixer a Friburg (Suïssa) el 1921 després de la I Guerra Mundial, a partir de l'ideal de pau catòlica, i de la urgència de laics compromesos que es posesin a l'avantguarda de l'acció transformadora. S'han reunit més de cent representants d'una trentena de països dels cinc continents. El Moviment de Professionals Catòlics, el Grup de Juristes Roda Ventura i la Fundació Joan Maragall, són les tres entitats catalanes que formen part de la xarxa. El títol era significatiu: «De la indiferència a la misericòrdia. El nostre compromís?» El terme *misericòrdia* no era habitual en l'argot dels moviments especialitzats pel fet que es creia contraposada a la justícia. Ara l'Assemblea ha fet seva la visió del papa Francesc, segons el qual «misericòrdia i justícia són dues dimensi-

ons d'una única realitat, que es desenvolupen progressivament fins a la plenitud de l'amor». Els participants han citat en diversos moments el Bisbe de Roma, pels seus missatges continus sobre l'Església en sortida, les crides a «fer enrenou», i la seva voluntat de reforma. Fou interessant la salutació enregistrada de l'ancià teòleg Gustavo Gutiérrez —un dels pares de la Teologia de l'Alliberament—, que fou escoltada atentament pels arquebisbes Pujol i Omella. Segons ell «la misericòrdia no es limita a tenir bons sentiments, rebutja el maltractament i l'abús, i el sofriment que se'n deriva». En un temps on molts volen ser «post» (postmoderns, postmarxistes...) els professionals i intel·lectuals han de treballar per aconseguir un món de «postpobresa». Per a Javier Iguíñiz, professor d'economia al Perú —a qui entrevistarem en el número vinent

de *Catalunya Cristiana*— «la misericòrdia és un compromís que passa per l'àmbit institucional i pel personal». Per a András Máté-Tóth, els intel·lectuals cristians han de donar exemple de «reinterpretació de fronteres» i «de cultura de la col·laboració». Hom va citar Simone Weil: «Si vols saber si algú creu en Déu, no et fixis en com parla de Déu, sinó en com parla del món.» Dels reptes per als propers quatre anys, assenyalarem la voluntat de viure cada cop més com a comunitat cristiana laica, augmentant la coordinació i enfortint la xarxa. Avui la informació fluida permet compartir experiències entre les federacions de Pax Romana i amb altres institucions civils i eclesials d'arreu del món que treballen en el camp dels Drets Humans, en la solidaritat i el «partenariat transfronterer». Pax Romana pot incidir en estructures internacionals i a tots els nivells de l'organització eclesial. És un motiu d'esperança.

La redacció us proposa



Al servei dels joves
Roger Torres ha fet els darrers vots com a jesuïta. La seva tasca pastoral se centra en nens i joves
P 10



Viure a fons la litúrgia
El llibre *El Diumenge a Montserrat. Cants per a l'Eucaristia* ens convida a viure plenament la litúrgia
P 26



La Murtra: 600 anys
Sant Jeroni de la Murtra recorda el seu paper rellevant en l'orde dels Jerònims
P 25



Baixen els catòlics a Barcelona
Segons el baròmetre municipal, menys del 50% dels habitants es considera catòlic
P 27

Un nou llindar



**Sebastià Taltavull
Anglada**
Bisbe auxiliar de Barcelona
Administrador apostòlic de Mallorca

Església, com t'estimo!

Església, com t'estimo! Ho vaig aprendre del beat Pau VI llegint el seu testament. No es pot dir més bé, i ho diu una persona que ha entès que l'Església és sagrament de Jesucrist, és a dir, un signe visible del seu amor enmig del món. Una Església que és santa perquè l'Esperit de Jesús hi és i, alhora, és pecadora perquè hi som nosaltres, cridats, tanmateix, a convertir-nos sempre, cada dia. Una Església que viu del misteri de la misericòrdia, samaritana, capaç de proximitat i de tendresa, amb un cor que veu on hi fa falta amor i actua en conseqüència.

Església, com t'estimo! Dir-ho és creure en una Església en sortida, amb el cor i les portes obertes, disposada a acollir, a escoltar, a acompanyar, a comprendre, a ajudar, a perdonar. Una Església accidentada, ferida i tacada per haver sortit al carrer, per estar enmig del poble, compartint alegries i esperances, tristeses i angoixes amb els més afectats de tot, de moments bons i de desgràcies, d'encerts i de fracassos. Una Església, però, que, a pesar de tot i amb un vot de confiança en el qui la condueix, es tira mar endins i cala les xarxes allà on el Senyor li diu.

Església, com t'estimo! Sobrevius a tots els embats, persecucions i indiferència. Sobreviuràs, sobreviurem! El teu dinamisme missioner no hi ha qui l'aturi, arriba a tothom. Ets present a totes les perifèries i racons de món, atenta a observar els signes dels temps per donar-hi resposta, sempre disposada a actuar bé enmig d'una cultura del benestar que ens anestesia. Una Església humil que sap demanar perdó i en demana quan s'ha equivocat o no ha estat fidel.

Església, com t'estimo! Vols que estiguem presents en la nostra societat amb la frescor de l'Evangeli de Jesús, amb les seves paraules i els seus gestos, aquí, a la nostra terra, entre la nostra gent, tan necessitada de valors que perdurin, que ens facin més humans i provoquin comportaments nous. En la Diada de Germanor, Dia de l'Església diocesana i perquè ho creim, hem de poder dir una vegada més: Església, com t'estimo!



Els fruits de l'Any de la Misericòrdia

Les diòcesis concreten iniciatives jubilar en diferents àmbits

BARCELONA



Primer dia de l'adoració a la Barceloneta. / Agustí Codinach

Adoració al Santíssim

Rosa María Jané Chueca
Periodista

L'Associació Casa Maria Reina de la Pau està formada per famílies que es dediquen des de fa anys a ajudar materialment els més pobres. Des de fa un parell d'anys, l'ajuda que proporcionen inclou també l'aliment espiritual. Fruit d'aquest neguit ha nascut l'adoració cada dijous, de 13.00 a 15.00, a la parròquia de Sant Miquel Arcàngel de la Barceloneta. Com ens comenta un dels matrimonis promotors d'aquesta iniciativa, l'Anna Conill i el Santiago Godó, «ajudem la gent del carrer, però ens vam adonar del que diu el papa Francesc a l'*Evangelii gaudium*, que

la pobresa més gran és la manca d'atenció espiritual». La seva missió és que els pobres s'acostin al Senyor: «El Senyor està sol al sagrari i vol que els pobres i abandonats vagin a adorar-lo. El Senyor està al sagrari abandonat com els pobres estan abandonats al carrer.»

Les famílies reconeixen que «els pobres ens evangelitzen i el Senyor ens demana que apropem els abandonats a l'Abandonat. Volem ser la família dels pobres i volem fer el que les famílies fan: acollir les persones abandonades i compartir el que tenim. Aquesta iniciativa és una oportunitat per fer companyia al Senyor i perquè puguem transformar els nostres cors i ens convertim».

GIRONA

Set d'ajudar

Cristina De Ribot / Delegació de Joves

Em dic Cristina i tinc 17 anys. M'agradaria començar parlant sobre el meu enfocament personal del servei, que té tres vessants: una, la formació personal a través de l'eucaristia, la confessió, la pregària, la catequesi, Taizé, direcció espiritual... Camí necessari per seguir el camí traçat per Jesús de forma humil; la segona és el servei a la pràctica concretant el meu ajut personal a la residència d'avis de Girona, sobretot amb assistència al menjador i amb l'escolta i diàleg dels residents, la catequesi dirigida a nens de Primera Comunió, les obres de caritat i la millora personal, i, finalment, el fet d'intentar estendre el servei de manera concreta a alguna de les meves amistats, que es tradueix a iniciar un grup, de moment poc nombrós, per assistir a les Germanetes dels Pobres i, a curt termini, a Càritas amb l'objectiu d'apadrinar un necessitat.

Aquest Any de la Misericòrdia ha estat molt fecund, no només per a mi, sinó per a totes les iniciatives solidàries organitzades per la Delegació de Joves. El meu pensament és que hem d'assolir una unitat de vida cristiana que ens porti a seguir en tot i en tot moment el camí marcat per Jesús. Cal remarcar que aquest camí és el que ens porta la felicitat: «Qui no viu per servir, no serveix per viure.»



La Cristina ha viscut a fons aquest Any de la Misericòrdia.

LLEIDA

Gràcies pel do rebut

Mn. Daniel Turmo
Missioner de la Misericòrdia

El 9 de febrer del 2016, a les 10.00, estàvem convocats els Missioners de la Misericòrdia de l'àmbit de parla hispana a la basílica de San Giovanni Battista dei Fiorentini, temple jubilar, al final de la via Giulia de Roma. Durant dues hores va estar exposat el Santíssim i vam celebrar comunitàriament el sagrament de la Reconciliació. En acabar l'acte vam compartir espontàniament les nostres vivències i emocions envers l'encàrrec rebut del Papa. Coincidíem tots en el fet que aquest ministeri eclesial redundaria primer de tot en benefici nostre, car ens posava en contacte potencial amb centenars de persones al llarg de l'any jubilar.

I així ha estat en el meu cas i he rebut moltíssim. La meua tasca personal ha estat centrada en diverses xerrades a grups (parròquies, arxiprestats, col·legis, grups d'oració, moviments d'apostolat), en recesos espirituals; en atenció personalitzada a homes i dones que volien entendre millor el que l'Església celebra en aquest any Jubileu de la Misericòrdia i, d'una manera privilegiada, tal com ens va manar el Papa, en la celebració del sagrament de la Penitència, a través del qual he pogut acompanyar moltes persones.

Els altres dos Missioners de la Misericòrdia de la diòcesi, Mn. Ramon Prat i Mn. Gerard Soler, han estat fins i tot cridats a altres pa-



Ramon Baró, director de Càritas Lleida, explica l'obra de misericòrdia «Donar de vestir a qui no té roba» en un vídeo a la web del bisbat.

isos (a Colòmbia i Anglaterra i al Salvador, respectivament).

El full de ruta espiritual de l'any jubilar de la Misericòrdia ha estat l'expressat pel Papa en la butlla *Misericordiae vultus* (MV). En síntesi: el camí jubilar té un íter interior centrat en Lc 6,36-38 (no judicar, no condemnar, perdonar i donar) i en la revisió del llenguatge i els gestos (MV 14 i 12); una concreció exterior en la pràctica de les obres de misericòrdia, tot sortint «cap a les perifèries existencials» (MV 15-16), a «l'encontre de tots» (MV 12); i uns mitjans espirituals: la Paraula de Déu, els sagraments (MV 17) i la mirada contemplativa de la cara del Crist (MV 15), tot fent-nos càrrec de les debilitats i dificultats dels nostres germans (MV 10).

Dono gràcies a Déu pel do rebut de mans de l'Església. La celebració de l'enviament amb el papa Francesc el Dimecres de Cendra a la basílica de Sant Pere del Vaticà fou un dels moments espiritualment més intensos de la meua vida presbiteral.

a Catalunya

En primer pla

SANT FELIU DE LLOBREGAT



Peregrinació jubilar de la Cúria a Montserrat.

La misericòrdia en el cor

Amparo Gómez
Delegada de Mitjans de Comunicació

Sovint necessitem elements mesurables per fer una valoració. Però avaluar es pot fer tant quantitativament com qualitativament. El primer fruit de l'Any Jubilar a la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat considerem que és el personal, el que passa a l'interior de cada persona. La misericòrdia s'ha arrelat més al cor de preveres, diaques, religiosos/es i laics com a actitud vital i constituent de la nostra fe.

Un espai i un moment en el qual s'ha posat de manifest aquest aire nou a la vida diocesana ha

estat l'àmbit de les celebracions litúrgiques. Molts fidels han participat en peregrinacions jubilar per creuar les portes santes de la catedral i de Montserrat, i també d'altres temples jubilar en altres diòcesis. Això, i el servei dels tres missioners de la Misericòrdia, que han predicat recessos i fet xerrades responen a diverses peticions, han propiciat una experiència personal i comunitària de reconciliació.

A més, el Consell Pastoral Diocesà ha considerat oportú no tant generar un projecte caritatiu específic en l'Any Jubilar, sinó donar suport als ja existents, grans o petits, com a expressió concreta d'amor misericordiós.

SOLSONA

Missió Popular Parroquial

Júlia Ayala
Secretària general-cancellera

Des de la diòcesi de Solsona volem destacar els fruits que ha donat la Missió Popular Parroquial —iniciativa de l'Any de la Misericòrdia— que es va fer el mes de febrer passat.

Moltes van ser les persones de les parròquies que van participar en aquesta Missió Popular Parroquial, la qual va oferir les activitats següents: presència silenciosa i orant dels fidels beneint els carrers, les places i els diferents barris dels pobles; conferències sobre l'Any Sant; pregària i adoració al Santíssim en les 24 hores per al Senyor; sopars solidaris; una Llum en la Nit a càrrec dels joves convidant

altres joves a acostar-se al Santíssim; testimonis missioners; marxes populars i trobades; recorregut orant a càrrec de les Germanetes de l'Anyell; testimonis de l'Església perseguida; sessions de cinefòrum; concerts de música religiosos...

De ben segur que aquestes accions de la Missió Popular Parroquial a la nostra diòcesi van tocar el cor de moltes persones i van ser motiu perquè molts feligresos participessin més als cursos i activitats parroquials.

D'altra banda, cal destacar els dos grans projectes de la diòcesi sortits també arran de l'Any de la Misericòrdia: la casa d'acollida de dones «Les Vetlladores» i la casa d'acollida de joves «Fills de Don Bosco».



Les Germanetes de l'Anyell van participar en la Missió Popular Parroquial.

TARRAGONA



Peregrinació de la parròquia de Sant Bernat Calbó de Reus.

Portes obertes

Mn. Estanislau Figuerola, diaca
Coordinador Any Sant de la Misericòrdia a l'arxiprestat de Reus

Ben aviat la Porta del Jubileu quedarà tancada i nosaltres, com a homes i dones que som, no escaparem pas a la temptació de fer balanços, de posar xifres i relacionar tot allò que al llarg d'un període, d'aquest Any Sant, s'ha esdevingut en genèric o en un lloc concret.

Així, doncs, des de Reus es pot dir que el santuari de la Mare de Déu de Misericòrdia ha estat un dels que més pelegrins ha rebut en aquest Any Sant, per no dir el que més en aquesta estricta consideració (grups provinents de les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu, Terrassa, Tarragona, Madrid, Osca, Saragossa, Lleida, col·lectius de religioses d'origen intercontinental en el desenvolupament dels seus capítols ce-

lebrats a l'Estat, individualitats...).

Ara bé, una altra cosa és posar numerals als fruits que cadascun dels pelegrins i la societat en general n'han extret en llurs visites al santuari i de possible consolidació en el futur. Això, evidentment, únicament Déu ho sap. Els mitjans s'hi han posat; s'han creat espais de pregària, de reflexió, d'acollida a parelles amb risc de separació, s'ha facilitat el sagrament de la Reconciliació, s'han obert temps d'escolta i diàleg personal, iniciat apropaments interreligiosos, conferències formatives... En definitiva, doncs, un Any que ens ha de fer adonar que no és bo romandre amb les portes tancades i que, tot i que aquelles que poden ser significades s'obrin de tant en tant, les del cor, les de la Misericòrdia a semblança del Pare del cel, han de continuar obertes permanentment.

TERRASSA

Un any per donar gràcies

Mn. Carles Cahuana
Secretari general i canceller

Un dels grans últims actes que s'han viscut a la diòcesi de Terrassa amb motiu de l'Any jubilar de la Misericòrdia ha estat la Jornada diocesana del dissabte dia 22 d'octubre. La trobada, que inicialment estava prevista al santuari diocesà de la Mare de Déu de la Salut, es va traslladar a la parròquia de Sant Feliu de Sabadell per les inclemències del temps. Va ser una trobada en què es va donar gràcies a Déu per tot el treball realitzat en aquest any jubilar i pels molts fruits rebuts: la vivència de la misericòrdia a través

del perdó i la conversió personal, el treball dels missioners de la misericòrdia, la gran experiència espiritual i eclesial que han estat els tres pelegrinatges diocesans (Terra Santa, Polònia i Roma), la il·lusió i l'estímul amb els quals els joves han tornat de la Jornada Mundial de la Joventut, la formació rebuda i l'aprofundiment en el que significa la misericòrdia, i l'experiència de la pràctica de la caritat i del servei cap als més desfavorits, tot iniciant projectes de reinserció laboral. I un dels darrers fruits que tindrà la diòcesi serà l'ordenació de tres nous preveres el dia 20 de novembre a la catedral.



Jornada diocesana a Sant Feliu de Sabadell.

TORTOSA

Casa Llar Bet-Hània



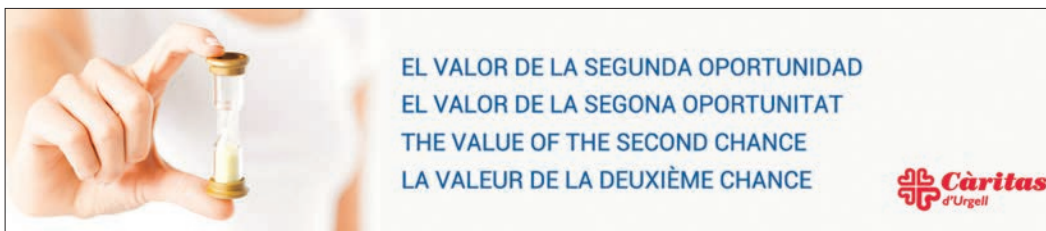
El bisbe Enric Benavent beneeix els locals.

Rosa María Jané Chueca
Periodista

A la parròquia de l'Assumpció de Maria d'Amposta s'ha posat en marxa la Llar Bet-Hània, una casa d'acollida propietat de les parròquies d'aquesta localitat, feta de nou. Té una doble finalitat: menjador solidari per a persones necessitades (administrat per Càritas interparroquial) i casa d'acollida de transeünts (gestionada per la Fundació Natzalet). El menjador funciona de dilluns a divendres i serveix uns 600 àpats al mes. La casa d'acollida

disposa de dues habitacions per a homes i una per a dones i pot acollir entre 13 i 15 persones al mes. Ofereix dutxa, roba (que proporciona Càritas) dinar, sopar i esmorzar. Com ens explica el rector de l'Assumpció, Mn. Ramon Font, «Betània significa "casa del pobre", és la casa on acollien Jesús. Que aquell que entri en aquesta casa pugui veure Jesús present. Hi ha un miniapartament on viu la persona que gestiona la casa i que ha estat usuària del centre. És qui acull i és una persona meravellosa, un do de Déu. Aquesta Llar Bet-Hània és una experiència molt bona d'aquest Any Jubilar, és obra de Déu».

URGELL



EL VALOR DE LA SEGUNDA OPORTUNITAT
EL VALOR DE LA SEGONA OPORTUNITAT
THE VALUE OF THE SECOND CHANCE
LA VALEUR DE LA DEUXIÈME CHANCE



Empresa Nougrapats

Josep Casanova
Director voluntari (Càritas Urgell)

Quan parlem de les obres de misericòrdia materials com, per exemple, donar de menjar al qui té fam, sovint ens quedem amb el simple text literal, sense actualitzar-les en el context actual del temps on

vivim. Avui donar de menjar, beure i vestir és donar feina o ajudar a trobar-la al qui no en té. Des de l'empresa d'inserció Nougrapats de Càritas d'Urgell estem convençuts que plasmar aquestes obres de misericòrdia requereix complicar-se la vida fent viable un negoci que crea llocs de treball i al mateix temps dona oportunitats a les persones.

VIC

Un temps dinàmic

Mn. Pere Oliva / Vicari episcopal

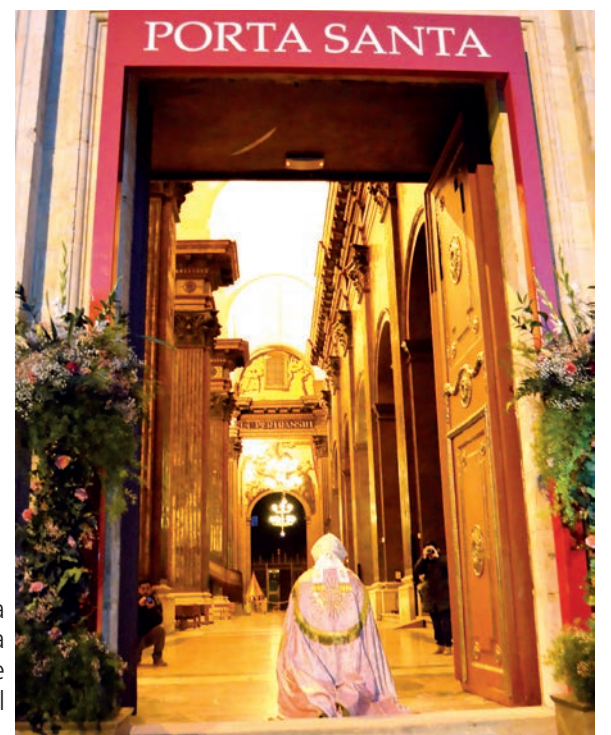
El temple jubilar a la diòcesi de Vic, en aquesta ocasió de l'Any de la Misericòrdia, és la catedral. Aquest fet ha enriquit les relacions entre les parròquies i la seu vigatana.

Realment aquest any ha significat un temps dinàmic, en el sentit que s'han mobilitzat molts col·lectius arxiprestals o parroquials vers la catedral: algun arxiprestat sencer, força parròquies, alguns grups eclesials, moviments, alguna escola, algun moviment eclesial. També algunes delegacions diocesanes: malalts, joves, catequesi, família i vida... han fet cap a la catedral.

Aquesta afluència de fidels a la catedral ha creat la necessitat d'un acolliment pastoral i el servei de quatre hores diàries amb confessor disponible. Un bon grup de preveres s'han compromès una hora setmanal a rebre penitents al confessional. També la prèdica del missioners de la Misericòrdia a la catedral en el temps quaresmal va suposar un estímul per a molta gent en el camí de la fe.

Un seguit d'accions pastorals que tenien com a referència la misericòrdia: durant mesos, els autobusos urbans de Vic han lluit aquestes expressions: «No jutgeu i no sereu jutjats», «Doneu i se us donarà» com a ressò propagandístic. Alguna trobada del clergat diocesà amb l'objectiu de compartir perdó i misericòrdia, un pelegrinatge diocesà a Montserrat que ha mobilitzat més de cinc-cents fidels.

S'ha potenciat al llarg de l'any el projecte *Episcopus*, que ha suposat aprofundir en la pròpia història a través de quatre bisbes, accentuant els aspectes culturals, coneixent a fons la figura del bisbe Torras i Bages i coneixent-ne també més a fons aspectes vinculats a la misericòrdia.



Obertura de la Porta Santa de la catedral de Vic.

«Hem començat el camí de la reconciliació»

Francesc visita Suècia per commemorar els 500 anys de la Reforma luterana

Agències

Lund

Un dels actes principals del viatge de Francesc a Suècia per commemorar els 500 anys de la Reforma luterana va ser la pregària ecumènica conjunta a la catedral luterana de Lund. Allà el Papa i Martin Junge, secretari general de la Federació Luterana Mundial (FLM), van parlar de la unitat dels cristians. En la seva intervenció, el Pontífex va assenyalar que «catòlics i luterans hem començat a caminar junts pel camí de la reconciliació». Francesc va subratllar que «tenim l'oportunitat de reparar un moment crucial de la nostra història, superant controvèrsies i malentesos que sovint van impedir que ens compenguéssim els uns als altres».

El reverend Junge va indicar que «el baptisme és anunci profètic de guarició i d'unitat enmig del nostre món ferit, i es converteix així en un do d'esperança enmig d'una humanitat que enyora viure en pau amb justícia i en diversitat reconciliada». El Pontífex també va demanar que el Senyor ens prepari per donar testimoni i servei comú al món.

La cerimònia va incloure una abraçada de pau. «Els cristians serem testimonis creïbles de la misericòrdia en la mesura que el perdó, la renovació i la reconciliació siguin una experiència quotidiana entre nosaltres», va subratllar Francesc, «plegats podem anunciar i manifestar de manera concreta i amb alegria la misericòrdia de Déu, defensant i servint la dignitat de cada persona». També va recordar que «luterans i catòlics preguem junts en aquesta catedral i som conscients que sense Déu no podem fer res; demanem auxili perquè siguem membres vius units a ell, sempre necessitats de la seva gràcia per poder dur junts la seva Paraula al món, que està necessitat de la seva tendresa i la seva misericòrdia».

En acabar la pregària ecumènica, el Papa i Martin Junge van signar una declaració conjunta en què exhorten «totes les comunitats i parròquies luteranes i catòliques a ser valentes, creatives, alegres i a tenir esperança en el compromís per continuar el gran itinerari que tenim davant nostre». Segons el text, «en lloc dels conflictes del passat, el do de Déu de la unitat entre nosaltres guiarà la cooperació i farà més profunda la nostra solidaritat».

El document involucra totes dues Esglésies en un compromís ecumènic per treballar pel diàleg i pels més necessitats: «Instem a treballar conjuntament per acollir l'estranger, per socórrer les necessitats dels que són



El Papa abraça el reverend Martin Junge.

El Papa i Martin Junge van signar una declaració que involucra totes dues Esglésies en un compromís ecumènic

forçats a fugir a causa de la guerra i la persecució, i per defensar els drets dels refugiats i dels que cerquen asil.» Així mateix, convida a «continuar plegats en el servei, defensant els drets humans i la dignitat, especialment la dels pobres, treballant per la justícia i rebutjant qualsevol forma de violència» i expressa la voluntat d'«eliminar els obstacles restants que ens impedeixen arribar a la plena unitat».

D'altra banda, hi va haver una trobada ecumènica presidida pel Papa al Malmö Arena on va estar acompanyat per representants de l'Església luterana. En representació del patiment que es viu al món van parlar alguns testimonis de Síria, Burundi, Colòmbia, el Sudan del Sud i l'Índia. El Bisbe de Roma va oferir un discurs en què es va referir a la creació, l'ajuda als refugiats o la persecució dels cristians a Síria.

Tot el que es va recaptar en aquesta trobada és per a dos projectes: el de Càritas internacional per a l'educació dels nens a Alep i el del Servei Mundial de la FLM per als refugiats sirians a Jordània.

El Papa va donar les gràcies per «aquesta commemoració conjunta dels 500 anys de la Reforma, que estem vivint en un esperit renovat i amb consciència que la unitat és una prioritat, perquè reconeixem que entre nosaltres és molt més el que ens uneix que els que ens separa». Per això, va posar en relleu que «el camí emprès per aconseguir-la ja és un gran do que Déu ens regala».

Segons Francesc, «per a nosaltres, cristians, és una prioritat sortir a trobar els rebutjats i marginats del nostre món, i fer palpable la tendresa i l'amor misericordiós de Déu, que no descarta a ningú, sinó que acull a tothom».

El Pontífex va anunciar que Càritas internacional i la FLM firmaran «una declaració comuna d'acords, amb la finalitat de desenvolupar i consolidar una cultura de col·laboració per a la promoció de la dignitat humana i de la justícia social».

El camí de les benaurances

El Papa va presidir per la festa de Tots Sants una missa a l'estadi Swedback de Malmö, on hi van participar uns 10.000 catòlics. Francesc

va recordar a l'homília que si «hi ha alguna cosa que caracteritza els sants és que són feliços. Van trobar el secret d'aquesta felicitat autèntica, que nia al fons de l'ànima i que té la font en l'amor de Déu. Per això als sants se'ls anomena "benaurats". Les benaurances són el seu camí, la seva meta, la seva pàtria». Segons el Pontífex, «les benaurances són el camí de vida que el Senyor ens ensenya i són el perfil de Crist i, per tant, ho són del cristià».

En paraules del Bisbe de Roma, en aquesta solemnitat recordem els sants que han estat proclamats al llarg de la història, però també «tants germans nostres que han viscut la seva vida cristiana en la plenitud de la fe i de l'amor, enmig d'una existència senzilla i oculta». Per això, va afirmar que «segurament, entre ells hi ha molts dels nostres familiars, amics i coneguts».

Durant el vol de tornada a Roma, Francesc va oferir una roda de premsa als periodistes que viatjaven a l'avió i va parlar sobre els refugiats, el sacerdoti femení, el diàleg interreligiós o la situació a Veneçuela. «No és humà tancar portes i cors als refugiats», va assegurar, encara que va reconèixer que «cal prudència per poder acollir tots els que poden ser integrats de veritat». Pel que fa a l'ordenació de dones a l'Església catòlica va subratllar que «la darrera paraula clara va ser pronunciada per Joan Pau II i és la que preval».



Pelegrinatges 2016 / 17

Llums de Nadal NEW YORK

Del 30 de novembre al 5 de desembre



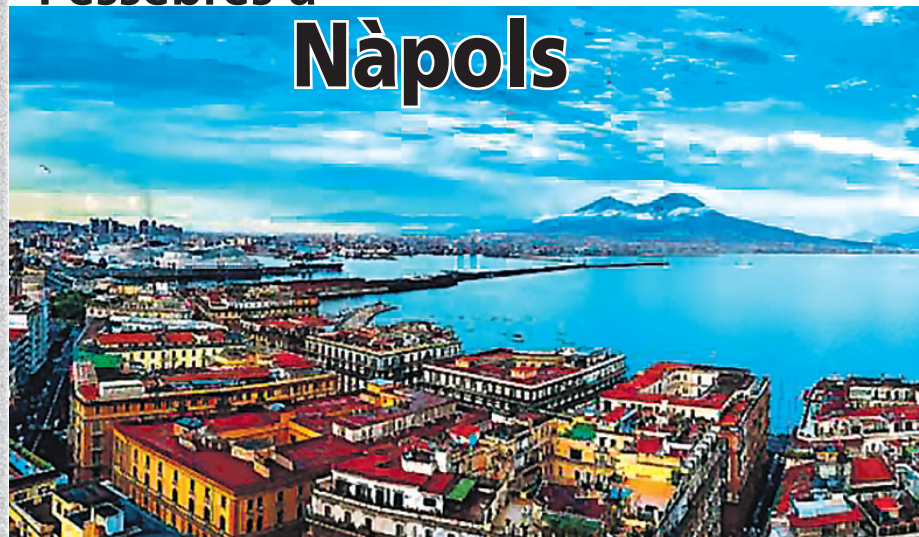
TERRA SANTA

Del 30 de novembre al 9 de desembre



Pessebres a

Nàpols



Del 14 al 18 de desembre

ETIÒPIA

Del 12 al 24 de gener

TIMKAT 2017, es tracta del viatge a Etiòpia anual de celebració de la Festa de l'Epifania a Lalibela



www.clubmes.cat

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

TERRA SANTA

Del 13 al 20 de febrer



Solsona

Nou capellà per a un nou temps

La diòcesi de Solsona celebra amb joia la primera ordenació sacerdotal dels últims 7 anys

Joan Piñol
Redacció

L'Abel Trulls no feia ni un mes que havia estat ordenat capellà, el primer prevere solsoní ordenat en set anys. Jove de 27 anys, molt compromès amb la pastoral juvenil de la seva diòcesi, entusiasta capellà i estudiant a Roma va tenir un d'aquells regals inesperats que Déu prepara. Era el diumenge 16 d'octubre i a la plaça de Sant Pere del Vaticà feia poc que el papa Francesc havia canonitzat set nous sants. El Pontífex, com sol fer, va acostar-se al lloc on seien els capellans per saludar-los. Allà Mn. Abel el va poder saludar. Deixem-ho amb les paraules del jove prevere solsoní: «Li vaig dir: "Santidad, soy cura desde hace cuatro semanas", ell em va mirar pensatiu i, posant-me la mà al cap i apropant-se una mica, em va dir "¡No dejes de rezar el Rosario, no dejes de rezar el Rosario!" Vaig experimentar com la seva benedicció es feia tangible en la seva tendresa i proximitat!» Un altre capellà que tenia al costat li va comentar després al jove català: «Que bonic, això que t'ha dit! Jo també em quedo amb aquestes paraules!»

Camí vocacional

L'Abel, fill d'una família nombrosa de Puig-reig (Berguedà), va deixar arquitectura als 20 anys per entrar al Seminari Interdiocesà. Després de diversos anys de formació, el 2015 va marxar a Roma al Col·legi Espanyol per estudiar la llicenciatura en Teologia Espiritual a la Universitat Pontifícia Gregoriana. El desembre de l'any passat va ser ordenat diaca i el 18 de setembre va rebre l'ordenació presbiteral a la catedral de Solsona en una cerimònia vibrant i emotiva, amb el temple ple dels seus familiars i de joves de la diòcesi.

El bisbe Xavier Novell va encoratjar-lo a ser «un capellà molt diferent». «La teva tasca urgent serà engendrar, amb els més propers i visionaris, una acció de primer anunci, que susciti conversions i que engendri una comunitat de deixebles missioners», li va explicar. En aquesta nova generació de capellans caldrà comptar amb la col·laboració estreta dels laics: «Hauràs de deixar tantes coses a les seves mans, conservant allò més sacerdotal que avui reps: la celebració dels sagraments, especialment de la reconciliació i de l'eucaristia; la predicació, i el guiatge de la comunitat.»

En efecte, s'ha acabat la pastoral de manteniment en què un capellà



Mn. Abel Trulls amb la seva família el dia de la seva ordenació.

MONS. XAVIER NOVELL

«La teva tasca urgent serà engendrar una acció de primer anunci que susciti conversions i una comunitat missionera»

MN. ABEL TRULLS

«No dubteu mai de buscar Crist en la meva pobra persona, és Déu qui vol actuar, jo espero ser-ne bon instrument»



Saludant el papa Francesc a Roma el 16 d'octubre.

s'ocupava de la parròquia d'un dels molts poblets de Solsona. La diòcesi, davant l'escassetat de capellans i la minva dels sagraments, es focalitza en la nova evangelització i a suscitar catòlics compromesos. És en aquest esquema que el bisbe de Solsona preveu que el nou capellà ha de tenir un paper més enllà de ser un expenedor de sagraments sinó un dinamitzador de la comunitat amb un lligam essencial en la litúrgia.

Amb passió, el bisbe Novell, company i amic de Mn. Abel al llarg d'aquests anys de Seminari, va traçar les línies mestres de la vida del prevere: «Fer la passa de l'ordenació presbiteral vol dir: dedicar la vida a les persones; no cansar-te mai de conèixer, d'establir amistat i confiança; apassionar-te dia a dia de la meravella de cada persona; compadir-te davant del drama personal de cada víctima d'aquest món convuls i ferit; emocionar-te dels miracles que Déu fa en cada persona que s'arrisca a creure.»

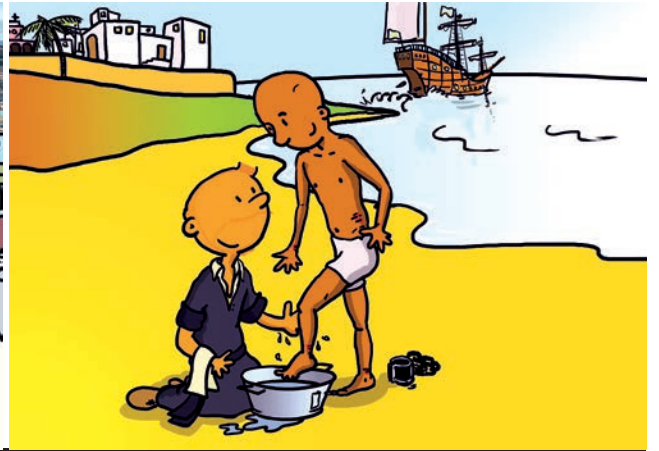
Pregària d'ordenació

El moment més emotiu va ser la pregària d'ordenació, just després de la imposició de les mans. «Vaig començar a plorar emocionat, vaig notar plenament com el Senyor obrava, com Ell canviava alguna cosa en mi, vaig experimentar en primera persona com un pobre jove era transformat en sacerdot per sempre. Fou una experiència impressionant, que mai abans no m'havia imaginat!»

Mn. Abel va dirigir-se als fidels que omplien la catedral per agrair-los el suport al llarg del camí vocacional i també els va demanar que l'aconsellin i el corregeixin «per viure fidelment el ministeri presbiteral». Va cloure les seves paraules: «No dubteu mai de buscar Crist en la meva pobra persona, és Déu qui vol actuar, jo espero ser-ne bon instrument.»

Aquest setmanari no pot acabar sense esmentar com també a través de les nostres pàgines actua Déu. El nou mossèn explica com va néixer la seva inquietud vocacional: «Fullejant un exemplar de *Catalunya Cristiana* vaig veure un escrit relacionat amb el Seminari i dins meu vaig sentir quelcom que em va portar a pensar a entrar-hi. No era la primera vegada que m'ho plantejava, però aquest fet em va portar a qüestionar-m'ho seriosament.» El nou prevere reconeix que el gran repte és la fidelitat a la vocació rebuda. Més enllà de les tasques pastorals, dels estudis i de la col·laboració dels laics, allò imprescindible és «la confiança i la relació personal amb el Senyor».

Lleida



Mostra dels dibuixos de Roger Torres: Pedro Arrupe, Lluís Espinal i sant Pere Claver.

«El compromís és viure sabent-me estimat i estimant»

El jesuïta Roger Torres, una vocació al servei de la pastoral d'infants i joves

Carme Munté

El dia que Roger Torres va fer els últims vots com a jesuïta (durant una emotiva celebració al santuari de Sant Pere Claver de Verdú) una pregunta devia ressonar entre les persones assistents: en la nostra societat actual en què tot caduca, com és que un jove és capaç de prendre un compromís per a tota la vida? D'ençà que fa divuit anys va fer els primers vots com a jesuïta, Roger Torres (Lleida, 1975) ha tirat endavant amb la seva vocació amb convenciment i sense por. El seu treball està dedicat en bona mesura a la pastoral d'infants i joves, tant a la parròquia i l'esplai, com a l'escola. És professor del Col·legi Claver de Raimat.

Vas entrar a la Companyia de Jesús amb 21 anys i, el 17 de setembre passat, vas fer els últims vots com a jesuïta. Com has viscut aquest pas?

Amb molta alegria. I una alegria que surt de dins, sense estar preparada. Durant tot aquest període dins la Companyia de Jesús hem celebrat moltes coses (els primers vots, l'ordenació...). Tots aquests moments són especials perquè recullen trams de la vida i es fan celebració amb la gent que estimes.

Avui que costa tant comprometre's per a tota la vida, com vius tu el compromís com a jesuïta?

De forma ben senzilla i natural. Amb la Companyia de Jesús he trobat un lloc bo per viure un estil de vida evangèlic de fraternitat i missió. Potser a la gent l'espanta la paraula *compromís*, perquè sona a feixuga. Hom es compromet a allò que l'apassiona, i això és tot el contrari a viure una cosa feixuga. En el meu cas el compromís és viure sabent-me estimat i estimant, i això ni cansa ni fa que descansi.

Des del moment que vas dir sí a Jesús, a què has compromès la vida?

Bàsicament al món dels joves. Estar al seu costat i sobretot treballant amb ells en clau de servei. Una fixació ha estat el fet de treballar per fer comunitats de joves que sentin aquesta es-



Roger Torres en la celebració dels últims vots.

timació de Jesús i, sentint-la, es llicencien a fer coses pels altres. Un lloc bonic per fer això és el món del lleure educatiu, on els joves van descobrint les seves potencialitats en la mesura que es donen als infants i, sense saber-ho, van creant una vida interior i teixint una dimensió comunitària.

Què significa per a tu aquest treball pastoral?

Una oportunitat per fer ciutadans participatius en la utopia del Regne de Déu. Ens cal dotar els nostres infants, adolescents i joves d'eines perquè descobreixin la seva riquesa interior i despertar-los per la sensibilitat envers el món. En aquest sentit l'educació ha de redescobrir la interioritat, la pregària, el servei i la celebració. I per

Ens cal dotar els infants, adolescents i joves d'eines perquè descobreixin la seva riquesa interior

fer-ho cal atansar-se a ells amb una escolta atenta, amb propostes fermes i creatives, amb una actitud d'acompanyament.

Ets llicenciat en Belles Arts i Teologia. Com uneixes les dues dis-

ciplines en la teva tasca pastoral?

Hi ha moltes maneres d'elaborar pensament. Des de l'art trobes una manera molt creativa de construir projectes pastorals. Primerament l'art t'ajuda a mirar d'una forma atenta les coses, una mirada que es deixa sorprendre. Després t'ajuda a ser disruptiu, a trencar discursos lineals.

Quines oportunitats pastorals i evangelitzadores et permeten els dibuixos que fas per als infants?

És molt important crear un univers que ajudi els infants a enriquir el seu imaginari, que els permeti entrar amb familiaritat en el món espiritual i religiós. A través dels dibuixos vull transmetre un Jesús proper, uns sants que expressin l'alegria del seu viure, unes actituds que els permetin entendre que és bonic donar gràcies, demanar perdó... D'això, en llenguatge clàssic, se'n diria fer devocionaris. Crear imatges que els facin d'àncora per a un futur. Tot i així no trobo el moment per poder dibuixar tot el que voldria. Un defecte que tenim els religiosos és que anem massa enfeinats.

Cal trobar noves maneres i nous llenguatges per ajudar els infants a conèixer Jesús i ajudar els joves a aprofundir en la fe?

Cal continuar inculcant el fet espiritual i religiós al món d'avui. Hauríem de fer ús dels llenguatges del nostre temps. A l'Església ens costa aprendre que una cosa és l'Evangeli i l'altra la manera com transmetem aquest Evangeli. Pel camí perdem molta gent perquè no entén certs anacronismes de la nostra manera de fer.

Com presentar l'Evangeli de forma atractiva?

L'Evangeli sempre ha estat contracultural i antisistema, per això sempre continuarà incomodant a molts. L'única manera de comunicar-lo és fer-lo creïble, és fent que les nostres comunitats el visquin. Si jo fos jove, no voldria anar a un lloc que m'expliquessin com he de viure per ser feliç, sinó que aniria a un lloc on hi hagués gent que visqués feliç. Per això no podem desvincular la catequesi de l'acció, la celebració del servei a Càritas, de la vida sacramental al gest de l'acollida.

Girona

«És lícit que els ciutadans manifestin diverses opcions segons la seva ideologia»

En la festa de Sant Narcís, el bisbe reflexiona sobre els reptes de la societat

Víctor Gay

Girona

Fotos: Àngel Almazan

L'homilia del bisbe de Girona, en la celebració de la missa de la festa de Sant Narcís, que és alhora patró de la ciutat i de la diòcesi, és esperada més enllà de l'àmbit dels creients, com un apunt, com una orientació i fins i tot una alerta respecte de la situació social, col·lectiva i nacional. Enguany també. El president de la Generalitat, que fa un any també hi era com a alcalde de la ciutat, va ser-hi present.

La celebració té lloc a la basílica de Sant Feliu, la primera catedral de Girona. Precisament el llibre que en aquesta data publica l'Ajuntament està dedicat enguany a aquest primer temple cristià de la ciutat. El seu autor, Pere Freixas i Camps, reconegut estudiós del gòtic gironí, destaca el valor simbòlic de l'edifici emplaçat fora muralla a l'ombra de la futura catedral de Santa Maria.

A la celebració hi eren presents els representants de l'Ajuntament, encapçalats per l'alcalde, Marta Madrenas, i els regidors, excepte els *cupaires*; la Diputació; diputats i senadors; representants dels diferents departaments de la Generalitat; forces armades i de l'ordre públic i una munió de fidels que omplien l'àmplia nau. Precisament per garantir el seguiment de la litúrgia es van instal·lar grans pantalles. També es van ampliar el nombre de seients, però bona part dels fidels van haver de seguir la celebració dempeus. Un altre signe de participació ciutadana és l'acompanyament musical, a càrrec de totes les corals de la ciutat. El bisbe Francesc Pardo va acollir els fidels a la porta de la basílica, va concelebrar amb el bisbe emèrit, Mons. Carles Soler, prop de quaranta preveres i assistits per diversos diaques. A l'inici de l'homilia es va trametre una salutació del bisbe emèrit, Mons. Jaume Camprodon.

Una Església que creu, celebra i prega

A partir del testimoni dels màrtirs Feliu i Narcís, l'Església que és a Girona s'esforça a creure, a celebrar i a pregar, sempre amb el desig de comunicar l'Evangeli a tothom i també pregar per tothom. Una Església amb decidida vocació de servei i que fa camí amb els ciutadans amb els quals comparteix alegries, tristeses, preocupacions i projectes.

Com a penedesenc, el bisbe Francesc va evocar la figura de Josep Torras i Bages, amb algunes de les seves intuïcions actualitzades: «Parlo en la llengua de la terra, en la llengua de casa, que ningú fora de Déu pot fer callar, perquè no és una institució de dret civil, ni un dret que provingui de la política, sinó cosa anterior a ells, més permanent que ells: forma part de la nostra naturalesa social i fins del nostre ser personal.»



La basílica de Sant Feliu acull la celebració religiosa central de Fires de Sant Narcís.



L'homilia del bisbe de Girona és una reflexió col·lectiva que va més enllà dels creients.

FRANCESC PARDO
«Que la recerca de la pròpia identitat com a país no ens faci oblidar de donar respostes a la pobresa, ni d'esdevenir una societat fraternal i de convivència»

La reflexió de Mons. Pardo va seguir tot recordant que no és missió de l'Església dirigir i orientar el poble en les opcions polítiques que s'han d'escollir, però sí acompanyar, escoltar, construir ponts i treballar per la fraternitat, per tal que sigui lícit «que els ciutadans manifestin diverses opcions segons la seva ideologia». En el mateix sentit va recomanar que els ciutadans amb diferents opcions polítiques i que són o poden ser adversaris, en el sentit etimològic, «mai no haurien d'esdevenir enemics».

També va plantejar alguns dels reptes com a Església i societat: que la recerca de la pròpia identitat com a país no ens faci oblidar de donar respostes a la pobresa, ni d'esdevenir una societat fraternal i de convivència, per mitjà del diàleg, els acords i el respecte mutu.

Finalment va fer un breu balanç de l'Any Jubilar de la Misericòrdia, que «rebuda de Déu ens exigeix fer-la arribar a tothom, per alliberar-nos de tot mal material espiritual». Actualitzar les obres de misericòrdia serà la contribució de l'Església «a la convivència al nostre país, procurant la justícia, la llibertat i la pau».

La celebració va culminar amb el cant dels goigs del màrtir Narcís, amb la tornada prou coneguda: «Defenseu-nos nit i dia, Narcís màrtir del Senyor.»

En finalitzar l'ofici, celebrants, autoritats i poble fidel es traslladaren a la capella del patró, situada en un dels laterals de la basílica, per venerar les relíquies i recollir el petit sobre amb el cotó beneït que, segons tradició de segles, ajuda a guarir el mal d'orella. Un gest que s'allargà tot el dia.

Any de la Misericòrdia 2015/2016



**EL QUE FEU A UN GERMÀ
M'HO FEU A MI**

Santa Maria del Mar
Dissabte, 19 de novembre de 2016 a les 18:00 h

Ester Romero - Periodista
Joana Martín - Càritas
Laura García - Filles de la Caritat
Diana Tchamitchian - Refugiada d'Alep resident a Barcelona
Sebastià Taltavull - Bisbe auxiliar de Barcelona
Joan Josep Omella - Arquebisbe de Barcelona

Estrena de l'Himne a la Misericòrdia de Bernat Vivancos,
Cor de Cambra Francesc Valls, Grallers de Barcelona
Obert a tothom

Acte Diocesà Jubilar  Església Arxidiocesana de Barcelona

Barcelona

Misericòrdia,
punt i seguit

L'arquebisbat de Barcelona organitza un gran acte diocesà a Santa Maria del Mar

Carme Munté
Barcelona

El diumenge 13 de novembre les esglésies diocesanes clausuren l'Any de la Misericòrdia que s'ha celebrat amb el lema «Misericordiosos com el Pare» i convocat pel papa Francesc. La cloenda a l'arquebisbat de Barcelona es farà a les set de la tarda a la catedral, durant una missa presidida per l'arquebisbe Joan Josep Omella. Com a fruit de l'any jubilar, el capellà diocesà Jordi Gutiérrez serà enviat com a missioner a Calama, a Xile.

Però l'Any de la Misericòrdia no finalitza a l'arquebisbat de Barcelona, sinó que arriba a una mena de punt i seguit. I així, la misericòrdia és el punt d'arrencada del nou Pla Pastoral Diocesà que tot just ara inicia un any de discerniment.

D'aquí que el dissabte 19 de novembre la basílica de Santa Maria del Mar acollirà un gran acte a l'entorn de la misericòrdia amb el lema «El que feu a un germà m'ho feu a mi». Coordinat pel bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Sebastià Taltavull, i per l'equip de Missioners de la Misericòrdia nomenats pel papa Francesc (Mn. Salvador Pié, P. Francesc Riu, P. Josep M. Rambla i Mn. Xavier Morlans), l'acte és organitzat per l'arquebisbat de Barcelona i la basílica de Santa Maria del Mar, amb la col·laboració de set entitats: Càritas diocesana de Barcelona, la Delegació de Pastoral Social, Justícia i Pau, Cristianisme i Justícia, la Comunitat de Sant'Egidio, la Unió de Religiosos de Catalunya i Mans Unides.

«L'acte és una oportunitat per ex-

La celebració a Santa Maria del Mar combinarà la reflexió i el testimoni personal, amb una atenció especial al drama dels refugiats

plicar el que s'ha fet durant l'Any de la Misericòrdia però també una invitació a continuar en aquesta línia», expressa Morlans. «Per tant, l'Església de Barcelona no dona per finalitzat l'Any de la Misericòrdia, sinó que convoca tots els ciutadans a prosseguir amb les accions de misericòrdia.»

Així, doncs, la celebració a Santa Maria del Mar combinarà la reflexió i el testimoni personal, amb una atenció especial al drama dels refugiats. L'acte s'iniciarà amb un vídeo sobre el treball que fan parròquies, comunitats i moviments al voltant de la misericòrdia. Seguidament, es podran escoltar els testimonis de Joana Martín, de Càritas diocesana de Barcelona; Laura García, Filla de la Caritat, i Diana Tchamitchian, catòlica refugiada d'Alep resident a Barcelona.

Finalment hi haurà les intervencions de l'arquebisbe Joan Josep Omella i del bisbe auxiliar Sebastià Taltavull. El primer anunciarà els passos a fer per caminar vers un Pla Pastoral Diocesà que s'ha d'elaborar al voltant de la misericòrdia i l'exhortació *Evangelii gaudium* del papa Francesc, mentre que el bisbe Taltavull convidarà a fer un gest concret de misericòrdia. Un representant de cadascuna de les sis zones pastorals de l'arquebisbat de Barcelona farà una pregària per una necessitat del món i encendrà un ciri com a símbol de compromís.

Durant aquest acte, obert a tothom, s'estrenarà l'Himne a la Misericòrdia, compost per Bernat Vivancos i interpretat pel Cor de Cambra Francesc Valls.



**CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES**

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
 - PSICOTÈCNICS
 - LLICÈNCIA D'ARMES
 - LABORALS I ESCOLARS
 - NÀUTICA
- INFORMEU-VOS-EN:**
Tel. 932 188 826
Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n
08006 Barcelona

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 10 euros

www.centromedicoplazamolina.es

**PROMOCIONS ESPECIALS
PER ALS SOCIS DEL Club⁺amics**



20% de descompte

Presentant la targeta de soci del Club més Amics:
en tots els concerts de l'Orquestra Barroca Catalana
a l'església de Sant Felip Neri



Opinió

Des del Vaticà se'ns proposa viure el dol de manera més saludable

Alfons Gea

Responsable del Servei d'Acompanyament en el Dol del bisbat de Terrassa



El procés de dol fa referència al moviment intern de la persona en el qual ens acomiadem de qui es mor i reprenem una nova vida els qui quedem a la terra esperant la resurrecció en el dia darrer, on ens retrobarem amb els nostres éssers estimats.

La mort, l'enigma més gran per a la persona, continua sent un tema no resolt per la nostra cultura, on anestesiem els temes fonamentals de la vida. Les solucions més recurrents que pal·lien el sofriment de la separació que suposa la mort passen darrerament per pràctiques que des del punt de vista psicològic no ajuden a assumir la diferenciació entre els vius i els morts i, des del punt de vista doctrinal, fan innecessària la resurrecció.

En aquest sentit, el darrer document de caire aclaridor *Ad resurgendum cum Christo*, emanat de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, parla de les pràctiques que es van imposant i que són contràries no només a la doctrina catòlica sinó a l'elaboració saludable del dol.

La mort és la mort i, per tant, l'extinció de la vida terrenal. Aquesta idea tan esfereïdora s'intenta amagar o canviar per altres de més consoladores com ara que som energia i, per tant, tan sols ens transformem en un altra cosa: matèria o esperit, caient en un cert naturalisme o bé en el panteisme on ens convertim en un arbre, en part d'una muntanya o en una porció del mar immens.

Fer «viure» unes restes momificant-les en objectes decoratius o altres artefactes també és negar la separació. Conec casos concrets en què el difunt té vida pròpia i és tractat com a viu que conviu amb els habitants de la llar.

Un altre extrem és viure la mort com la destrucció total i absoluta de l'individu menystenint les restes o cendres. Hi ha familiars que després de la incineració no les recullen. D'algun manera, també és negar la mort, desvinculant-se del tot de la persona. No hi és ni el seu record.

La resurrecció realitzada en Jesús ens fa viure l'esperança de la vida futura per mitjà de la fe que viu i expressa l'Església en la pregària exequial.

Aquesta espera en la resurrecció el darrer dia, tal com professem en el Credo i en parla la instrucció vaticana, l'expressem pregant pels difunts en els llocs que ens recorden que hi ha el seu cos o restes. Llocs que són referents concrets separats del lloc on habiten els vius.

L'esperança i el record de la persona morta és expressada amb la visita al



L'esperança i el record de la persona morta és expressada amb la visita al lloc on és enterrat. / Agustí Codinach

lloc on és enterrat o són dipositades les cendres, recintes sagrats que signifiquen l'estat en què es troba el difunt. És a dir, els cementiris. La paraula *cementiri* ve del grec *koimetérion*, que significa «dormidor», ja que segons la nostra fe cristiana «dormim» fins al moment de la resurrecció.

El document, més que prohibir, parla de la possible negació de les exèquies cristianes en el cas que la persona es manifesti contrària a la doctrina cristiana de la resurrecció. Simplement és una qüestió de coherència.

Posem per cas que una parella es

El document vaticà parla de la possible negació de les exèquies cristianes en el cas que la persona es manifesti contrària a la resurrecció

vol casar i nega la fidelitat conjugal; s'exclouen del sagrament.

En el cas de les exèquies passa el mateix pel que fa a la resurrecció. Encara que sigui més dur, és més sa assumir la precarietat del nostre cos i la finitud terrenal amb l'esperança de la resurrecció que no viure la mort a «mitges» amb doctrines panteistes, naturalistes o nihilistes més païdores quan el dolor de la separació ens ve de cara. Però que no deixen de ser un consol fugisser, ja que no deixem de trobar a faltar aquell que físicament ens acompanyava en vida.

Església en sortida

Cridats a viure en misericòrdia

Queden pocs dies perquè finalitzi l'Any jubilar de la Misericòrdia. He intentat recordar algunes de les escenes que poden haver impactat més en aquest temps preciós en què l'Església ha aprofundit i, segurament, ens hem esforçat per deixar-nos commoure i actuar davant del dolor aliè d'una forma nova, com nou és l'Evangeli. En dues ocasions hem pogut contemplar com Francesc s'apropa al dolor. «Sol i en silenci», així entrava a Amatrice a l'octubre per recórrer els carrers destrossats pel terratrèmol de l'agost i així va entrar al camp d'Auschwitz al juliol, on va voler recordar tantes persones que van patir de forma absurda.

Davant del dolor aliè ens commovem i ens deixem penetrar, però només podem sostenir-lo sols i en silenci. I l'únic que queda és aixecar la mirada al cel, confiant plenament que Déu ho pot tot, pregar confiadament, demanar perdó i misericòrdia.

Durant aquest any en què l'Església aprofundia sobre la misericòrdia, han passat moltes coses en el dia a dia que ens han fet qüestionar molts cops com feia Benet XVI en una visita al camp d'extermini, el maig del 2006: «En un camp com aquest, les paraules fallen; al final, només pot haver-hi un silenci sec, un silenci que en ell mateix és un crit de cor a Déu: per què Senyor, vas romandre en silenci? Com vas poder tolerar això?»

I com feia ell, només podem desitjar que «el silenci esdevingui una pregària pel perdó i la reconciliació, una pregària al Déu vivent perquè no permeti que això torni a passar» i que cadascú de nosaltres fem el possible per evitar el dolor al voltant nostre.

Recordem com ens diu la butlla d'aquest any: «Som cridats a viure en misericòrdia. Igual com Ell és misericordiós, així nosaltres som cridats a ser misericordiosos els uns amb els altres.»

Esther Borrego Linares

Des del monestir

Exhibicionisme espiritual

Del diccionari: *Exhibicionisme: Afany d'exhibir-se. Fenomen psicològic caracteritzat pel desig exagerat de destacar les peculiaritats pròpies davant els altres.*

Per Nadal de 2014, en la llista que es va fer famosa del papa Francesc als cardenals sobre les malalties o temptacions de la cúria, i, al capdavant, de qualsevol cristià, n'hi mancava una, prou greu. L'exhibicionisme espiritual, és a dir, el fenomen psicològic caracteritzat pel desig exagerat de destacar les peculiaritats del propi castell interior —i a vegades del dels altres— exposant-lo a la plaça pública.

Solen patir-la persones amb una certa predisposició, almenys s'ho creuen, al lideratge espiritual, ja sigui com a confessors o com a directors espirituals. Persones estretament vinculades a

l'àmbit religiós, familiaritzades amb la introspecció, deutores d'una espiritualitat que tendia fortament al narcisisme, a la recerca de la pròpia perfecció i salvació com un afer purament personal o individual.

A aquestes persones els costa molt el joc de la vida comunitària, en les coses més pràctiques del dia a dia. Aquest és, de fet, un dels símptomes més evidents de la malaltia. L'autocomplaença en els secrets de la pròpia ànima i, sempre que es pot, en els de l'ànima dels altres, els esborra la perspectiva d'aquests altres, d'aquest mirar junts, no tant cap endins, sinó cap enfora, cap endavant, vers l'horitzó. Una vegada un autèntic pare espiritual del meu monestir em va dir: «No miris enrere, mira sempre endavant, perquè el Regne de Déu ve des del futur, no des del pas-

sat.» En efecte, la malaltia espiritual de què tractem pot contribuir a crear espiritualitats desarrelades, i, consegüentment, poc realistes. Tendeix a la pura fantasia, no a la utopia del Regne, motor de la història humana.

Als monjos i a les monges, la Regla de sant Benet, molt poc amiga d'especulacions espiritualistes, ens és un poderós antídoto contra aquesta malaltia. El sentit comú i el realisme, que amaren tot el codi benedictí, ajuden a viure una espiritualitat encarnada, de camí, oberta al futur i atenta als altres. Hi ha una frase lapidària que ho confirma: «Que no anteposin res absolutament al Crist, el qual ens dugui *tots junts* a la vida eterna» (Regla de sant Benet 72,11-12). Amb aquestes paraules: «*Tots junts, pariter*», acaba la santa Regla.



Lluís Solà
Monjo de Poblet

La sal de la terra

Els rostres del bé

El mal, com el bé, es diu de moltes maneres. S'expressa de múltiples formes en la vida quotidiana. Per això, podem afirmar, que poseeix una diversitat de rostres.

Massa sovint, el cúmul de notícies que ens arriben són tan negatives que pensem, en el nostre interior, que no hi ha ni un pam de net i, no obstant això, és bo que ens convencem que les persones bones existeixen.

Molt habitualment, els ciutadans bons no són coneguts; fan la seva feina amb correcció, compleixen amb els deures cívics i, fins i tot, s'impliquen generosament en causes perdudes donant el seu temps i el seu talent, però ningú no els coneix. El mal ven; el bé és discret, però és el que salva el món de la barbàrie.

Es pot universalitzar el concepte de bondat. I el de maldat? Quan en la nostra cultura, afirmem

que una persona és bona o que una conducta és legítima, es pot estendre al conjunt del món? Es pot fer aquesta projecció?

No és fàcil respondre aquest conjunt de preguntes, però creiem que hi ha una bondat que transcendeix els pobles, les llengües i les cultures, que té la mateixa arrel a tot arreu i que tot ésser humà és capaç de reconèixer-la. La bondat no és mai una casualitat. Tampoc no és un tret que vagi lligat als gens. És un mode d'estar en el món, un mode de pensar i d'obrar. És la intenció el que defineix la bondat, però no solament la intenció, també els actes. La bona intenció no sempre va acompanyada del bon acte. La intenció bona és la intenció pura, alliberada de l'ego. L'acte bo és el que genera un bé a l'altre. Sobre allò essencial de la bondat és preferible

guardar silenci, però tots som capaços de besllumar els indicis de la bondat, les seves manifestacions en la vida quotidiana. És bo l'home que es dóna als altres, que practica desinteressadament el seu amor, el qui prefereix patir injustícia que causar-la, el qui està disposat a servir i a perdonar, el qui s'oblida de si mateix per una causa més gran que el seu propi jo, el qui acull tothom i respon pacíficament a les ofenses. La bondat no pertany a cap tradició cultural, ni a cap credo religiós. És transversal.

Viure és triar. Estem fets de tal manera que som capaços de reconèixer la bondat i la maldat que hi ha en el món, però també en nosaltres mateixos. Sabem distingir la llum de les ombres. No ens podem refugiar, còmodament, en la falsa dreuera del relativisme, en el *tot és igual o tot val el mateix*.



Francesc Torralba
Professor de Blanquerna-Universitat
Ramon Llull
Consultor del Pontifici Consell
de Cultura

Mirada al món

Estimar és la gran innovació educativa

Funciona realment! Si poses a Google «Sor innovació», surten un munt de links que es refereixen a sor Montserrat del Pozo, religiosa missionera de la Sagrada Família de Natzaret, que té molt a dir i compartir sobre *L'escola del segle XXI*, títol d'una de les xerrades que ha fet a Santiago de Xile els primers dies de novembre.

Ella diu que prefereix fer tallers perquè es pot compartir més i que passa el 70% de l'any a diferents països d'Amèrica, on les religioses tenen escoles, totes fent innovació. Sor Montse traspasa la seva experiència des que fa vint anys va començar a trencar motllos al Col·legi Montserrat de Barcelona. Arreu on va, recull també l'experiència dels qui, a diferents indrets, practiquen la innovació a l'escola. El primer que comparteix és que la major innovació és estimar l'alumne [ho deia en una entrevista del 16 d'octubre a *Catalunya Cristiana*]. L'auditori és ple de directors

d'escola que volen escoltar-la i ella parla del paradigma del segle XXI, que és tenir competències per a la vida i practicar les intel·ligències múltiples. Comparteix una frase del professor David Cooperrider: «La vida és un miracle a abraçar, no un problema a resoldre.» A partir d'aquesta afirmació convida a reflexionar sobre una educació que encara és al segle XIX amb nens asseguts tot el dia escoltant un adult que parla.

«Què hem de fer perquè els alumnes siguin aprenents de nou? Com ho fem per arribar-hi?», pregunta als assistents, i prossegueix: «Canviar les percepcions, millorar i mesurar la confiança que tenim.» I afegeix: «Som molt negatius i això ens fa tòxics.» La seva xerrada, a més de ser una dosi de vitamina per als educadors presents, és també una sessió d'humanitat, de renovació, de sentit de la vida. Una de les coses que comenta és la dificultat real que suposa aplicar canvis i

que sempre, a totes les comunitats educatives on ella ha estat, s'ha de viure una primera etapa de plor i de dol. Reconeix: «S'ha de plorar, però només un cop i ben fort.» Montserrat del Pozo anima a aplicar la innovació a qualsevol escola, però també adverteix que suposa canviar-ho tot i no tirar enrere. Cal que tots n'estiguin convençuts, no només la direcció de l'escola. Es tracta de fer un procés junts, ser creatius i centrar el procés educatiu en la comprensió, en la pedagogia de l'encontre i en la relació. «El camí no és la sanció, no es tracta de posar zeros», explica, sinó el treball en equip i que nens i nenes siguin participants del procés. Sor Montse no viatja sola. Sor Maria dels Àngels, també educadora i part de la mateixa experiència, forma part d'aquest repte, tota una vida dedicada a aprendre com ajudar que les escoles parlin els llenguatges de la vida. Missioneres que porten bones notícies i esperança.



Elisabet Juanola Sòria
Periodista. Institut de la Pau
Armando de Ramón. Murtra
Santa Maria dels Àngels (Xile)



Punt de vista

Rafael Galofré

Ecònom del bisbat de Sant Feliu de Llobregat

Tots som germans

El lema d'enguany de la diada de Germanor «Amb tu, som una gran família» ens dona l'oportunitat de recordar, a tots plegats, que l'Església és Mare i, per tant, com a fills que som d'aquesta Església, tots som germans. Ens ho recorda el llibre del Gènesi: «On és el teu germà?» (Gn 4,9). És a dir, des de ben antic se'ns diu que allò que passa al meu germà no m'ha de ser indiferent.

No és sobrer recordar que de les tasques que fa l'Església, a més de les pastorals i formatives, prou importants per descomptat, la que li dona realment caràcter és tot allò que té a veure amb l'acció de la Caritat. D'aquí se'n despengen tota una sèrie d'activitats destinades als més dèbils i necessitats. Aquells a qui l'Evangeli anomena «els més petits». Vegem Lluc 9,48. Aquests «petits» són sovint aquells que reben el nom de desheretats de la Terra, aquells en qui santa Teresa de Calcuta hi veia reflectit el rostre de Jesús: és la tasca social de l'Església. Però aquest títol podria quedar difuminat. Cal concretar-lo en accions tangibles com ho és tota la feina que desenvolupa Càritas amb tot el seu ventall d'activitats: Mans Unides i els seus projectes arreu del món, acompanyament de malalts i acolliment de gent gran, suport a Missions, etc. També altres accions que a primera vista poden semblar menys importants o menys necessàries però que sense elles l'Església perdria empenta. Volem dir seminaris, catequesis, atenció a la joventut, a la família, sense deixar de reconèixer i valorar l'acció de religiosos i religioses en tants aspectes de la vida social tant aquí com en altres països.

Per dur a terme aquesta tasca l'Església necessita de la nostra col·laboració

en la mesura de les nostres possibilitats i per això hi ha d'haver una infraestructura necessària mínima per poder tirar endavant i fer-la present en el món. Que no ens haguéssim de sentir dir aquelles paraules del profeta Amós: «Ai dels qui viviu tranquils a Sió i us creieu segurs...» (Am 6,1). Paraules dites al poble d'Israel poc abans de la deportació a Babilònia.

Si una cosa ofèn Déu és la injustícia. Siguem curosos i mirem de no ser-ne còmplices per omissió. Ens hi podria ajudar el pensar que estem a les acaballes de l'Any de la Misericòrdia. I per acabar un últim pensament. El sosteniment de l'Església és cosa de tots. Sempre tenint en compte les possibilitats de cadascú. Gràcies per la vostra generositat.



A propòsit de...



P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà
ynaraja@gmail.com

Vida (i amor)

Si busquem les arrels de l'absència actual d'amor matrimonial, de compromís i de fidelitat, en la nostra cultura occidental decadent, les trobarem, fonamentalment, en l'absència d'amor engrescat a la vida humana. «Aquest món és una mer... i no vull que, per culpa meua, altres s'emmer...», diuen alguns, per justificar no engendrar fills. O, «els fills limiten molt i, amb un, ja en tenim prou», he sentit també. Ara bé, com que la vida, qualsevol vida, té la seva gràcia, el seu encant i les seves satisfaccions, substituïm la humana per la d'una mascota (paraula de moda, que antigament gairebé no se sentia). La companyia d'un d'aquests animals supleix l'absència d'un ésser humà company amb qui compartir, projectar, crear i procrear junts. Si l'animal de companyia mor, l'enterrarem i, fins i tot, el plorem. I en comprem un altre amb pedigrí o un de falder o petaner, que compleix gairebé sempre unes funcions idèntiques al de pura raça.

Evidentment, no em refereixo al gos que un té com a defensa personal o com, en el meu cas, als gats que tinc a casa i que alimento perquè és la manera més barata de no tenir rates ni ratolins (visc al costat d'un riu on hi volten molts d'aquests rosegadors).

De vegades, sento algú que diu: «Sí, tindrem un fill. A ell o a ella li agraden molt els nens.» Com si una criatura fos un caprici com qui vol un Ferrari, o una cadena de música amb possibilitats de vídeo i jocs.

Un fill implica amor a la vida humana, de manera que un no s'acontenta amb la seva que, enmig de dificultats el satisfà, sinó que vol que altres gaudeixin de la mateixa experiència. I tractant-se d'un cristià, un fill és, a més, un futur sant. Així se l'ha de tractar i educar.

Un fill no ha de ser la resposta programada a unes trobades personals controlades que impliquen aquest «risc», en la possibilitat d'estimar, expressada i disfrutada en aquesta concurrència que no vull anomenar sexual, tampoc exclusivament eròtica o matrimonial. Per al cristià ha de fomentar l'amor suprem a Déu i davant dels altres l'amor que Crist sent per la seva esposa l'Església.

Gossos i gats, més aquests primers, apareixen a la Bíblia i no seré jo qui n'abomini. Però, sempre acceptant allò de la bona dona que diu al Mestre: «Però també els gossos mengen les engrunes que cauen de la taula dels seus amos.»



Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona
secretaria@catedralbcn.org

Els grans acords de la saviesa Tolteca

El que escric avui ha estat extret, a través d'internet, sobre un poble i uns documents que no coneixia. Considero que pot interessar alguns lectors. Què és o què va ser Tolteca? Una de les cultures precolombines de Mesoamèrica. Un poble que dominà el nord de l'altiplà durant els segles X i XII abans de Crist. Visqueren en una part notable de Mèxic.

Els acords són aquests:

1) No suposis. No donis res per suposat. Suposar et fa inventar històries increïbles que solament t'enverinen l'ànima i que no tenen fonament.

- 2) Honora les paraules. El que surt de la teva boca és el que tu ets. Si no honores les teves paraules, no t'estàs honorant a tu mateix; si no t'honores a tu mateix, és que no t'estimes. Honrar les teves paraules és ser coherent amb el que penses. Ets autèntic i et fas respectable davant dels altres i de tu mateix.
- 3) Fes sempre el que és millor. Si sempre fas el millor que pots, mai no podràs recriminar-te ni penedir-te de res.
- 4) No et prenguis res com una cosa personal. Ni la pitjor ofensa, ni el pitjor desdeny, ni la ferida més gran. En la mesura que algú et vol fer mal, aquest algú es fa mal a ell mateix i el problema és d'ell i no teu.

Dos colofons. 1) Quan mirem amb ulls d'infant, potser entendrem com és el joc de viure i d'evolucionar. 2) Roque Schneider va dir: «L'amor és la millor música en la partitura de la vida; sense l'amor seràs un etern desafinat en l'immens cor de la humanitat.» I un altre ha escrit: «Estima'm quan menys m'ho mereixi, que és quan em fa més falta.»

SETMANA DE LA BÍBLIA

DIUMENGE DE LA PARAULA

21-27 DE NOVEMBRE DE 2016

«La teva Paraula
és llum dels meus passos»

(SI 119,105)



Disseny gràfic: Editorial Claret

Patrocina:



Col·laboradors:



RàdioEstel

CatalunyaCristiana

La Bíblia, al centre de la vida de l'Església



Armand Puig i Tàrrach
Rector de l'Ateneu
Universitari
Sant Pacià

Un dels fruits més esplèndids del Concili Vaticà II ha estat sens dubte la Constitució Dogmàtica *Dei Verbum*. Ara fa una cinquantena d'anys (novembre de 1965) es va aprovar aquest important document, que ha renovat la presència de la paraula de Déu en la vida de l'Església. La Bíblia traduïda a la llengua del poble ha entrat a les celebracions litúrgiques, particularment a l'eucaristia, i s'ha intensificat la pregària de l'Església amb la Litúrgia de les Hores, l'espiritualitat cristiana s'ha atansat als textos bíblics i n'ha fet l'eix del camí interior dels batejats, la catequesi ha situat la Sagrada Escripura en el lloc d'honor dels seus itineraris, la predicació s'ha orientat decididament cap al comentari actualitzat dels textos bíblics proclamats en la celebració litúrgica, la teologia s'ha reformulat a

l'entorn de la Sagrada Escripura com a «ànima» de la reflexió teològica. La paraula de Déu ha passat a ocupar «el lloc central de la vida, l'espiritualitat i l'acció eclesials». Així ho afirmen els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense en el Comunicat n. 280, tot encoratjant a participar en la Setmana de la Bíblia i en el Diumenge de la Paraula, que se celebraran entre els dies 21 i 27 de novembre d'enguany.

En el mig segle transcorregut des de l'acabament del Concili, s'han produït avenços extraordinaris en l'escolta de la Paraula, i es pot afirmar que el poble de Déu s'ha apropiat amb força de les Sagrades Escripures. En aquesta escolta s'han deixat sentir el guiatge i l'impuls de l'Esperit Sant, aquell que, segons les paraules de Jesús a l'últim sopar, condueix els seus deixebles «cap a la veritat sencera» (Joan 16,13). Progressivament, el poble cristià s'ha fet seva la Paraula de l'Evangeli que salva, i d'aquesta manera la veu del Senyor Jesucrist ha entrat amb més força dins els cors dels creients. De fet, com ensenya sant Jeroni, qui coneix les Escripures coneix el mateix Crist (vegeu *Dei Verbum* 25). El coneixement del Crist va íntimament

associat amb el coneixement de la seva paraula, continguda per damunt de tot en els quatre evangelis. Aquests són «el testimoni principal relatiu a la vida i a la doctrina del Verb encarnat, el nostre Salvador» (*Dei Verbum* 18).

Conscient del lligam existent entre Jesús i la seva paraula, el Vaticà II, i el Concili Tarraconense de 1995 conviden a intensificar la proximitat i manifestar la devoció envers les Sagrades Escripures: «L'Església ha venerat sempre les divines Escripures així com també ha venerat el cos mateix del Senyor» (*Dei Verbum* 21). Per tant, en l'Eucaristia, memorial del Crist mort i ressuscitat, ens nodrim del pa de la Paraula i del pa que és el cos preciós del Senyor. El Diumenge de la Paraula, coincidint amb el primer diumenge d'Advent, s'iniciarà la lectura de l'Evangeli segons sant Mateu. La celebració litúrgica dominical serà una bona ocasió per refermar la devoció a la Paraula, amb els gestos i sobretot amb l'afecte del cor. La Setmana de la Bíblia, que precedirà el Diumenge de la Paraula, ajudarà a preparar-lo.

A cada diòcesi, a cada parròquia i arxiprestat, a cada comunitat, l'amor a la Paraula pot expressar-se de for-

ma creativa: pregàries al voltant de la Paraula, conferències, meditacions, catequesi bíbliques, taules rodones, lectures públiques de textos bíblics, manifestacions culturals vinculades amb la Bíblia (musicals, literàries, cinematogràfiques...). La Bíblia també és present en el món de la cultura europea i mundial. Voldriem que tot Catalunya bategués amb el text bíblic i retrobés així un dels pilars de la seva fe i de la seva història, presents en les Homilies d'Organyà i en el «Nabí» de Carner, en les versions catalanes medievals de la Bíblia i en les versions bíbliques actuals. És bo que totes les iniciatives es comuniquin a aquest e-mail: setmanadelabiblia@gmail.com. D'aquesta manera tot el que es faci en el marc de la Setmana de la Bíblia podrà entrar en la llista d'actes que podreu trobar en la pàgina web: www.setmanadelabiblia.cat.

El Diumenge de la Paraula (dia 27 de novembre, Primer Diumenge d'Advent) serà el punt culminant de la Setmana de la Bíblia. Els bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya han demanat que es dugui a terme una entronització solemne del nou Leccionari (cicle A) durant la celebració, d'acord amb els subsidis preparats pel Centre de Pastoral Litúrgica. Aquesta entitat, conjuntament amb l'Abadia de Montserrat, l'Associació Bíblica de Catalunya, l'Editorial Claret i Ràdio Estel-Catalunya Cristiana, promouen la Setmana de la Bíblia, la qual és patrocinada per la Conferència Episcopal Tarraconense. Que el Senyor sostingui la nostra vida amb la Paraula sempre viva de Déu, que és llum dels nostres passos i claror que ens il·lumina el camí (vegeu Salm 119,105).

Sigues missioner de la Paraula



**REGALA
UNA BÍBLIA**

El primer Diumenge d'Advent és el Diumenge de la Paraula.

La Bíblia és fonament de la nostra cultura i llum de la nostra fe.

Sigues missioner de la Paraula. Fes un donatiu de **9,95 €** (despeses d'enviament a banda) i rebràs la Bíblia popular il·lustrada per Perico Pastor perquè la regalis a qui tu vulguis.

Fes la teva comanda trucant al 934 092 770 o escrivint a labiblia@catalunyacristiana.cat

També pots venir a buscar-la personalment al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69 de Barcelona

Més informació: catalunyacristiana.cat



Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Gedeó: ser avui minoria

La pregunta de Gedeó reapareix en moltes comunitats cristianes, en moltes congregacions religioses, quan contempen un panorama certament desolador: «Si el Senyor és amb nosaltres, per què ens passa tot això?» Jt 6,13. No hi ha autoengany ni escapatòries cap a un pensament positiu, tan a prop de l'optimisme com lluny de l'esperança. La resposta de Déu no pot ser més clara: «Vés amb la força que tens i salvaràs Israel dels madianites. Sóc jo qui t'envio.» Gedeó és conscient dels seus límits: «Perdó, Senyor meu! Com puc salvar Israel si el meu clan és el més petit de Manassès i jo sóc el més jove de la meva família?» No hi ha cap més garantia que aquesta: «Jo seré amb tu.» Després de demanar una prova, Gedeó arma un exèrcit per afrontar amb èxit la seva tasca. El procés segueix tres etapes.

Primera, aconsegueix reunir 32.000 homes. La reacció del Senyor, a primera vista, resulta desconcertant: «Portes massa gent amb tu perquè jo us doni la victòria contra els madianites. Els israelites podrien gloriar-se dient que els ha salvat la pròpia força, i no jo.» El poder de la xifra no serveix. Aquest plantejament tira per terra tots els nostres afanys de grandesa, la nostra afició per l'estadística, la nostra confiança en els propis recursos.

Segona, cal reduir-ne la quantitat. El criteri que el Senyor utilitza és aquest: «Tothom qui tremoli de por, que torni a casa.» Vint-i-dos mil homes se'n tornaren, i només en van quedar deu mil. Una reducció dràstica. Per a la missió que Déu encomana cal coratge i valentia. La por paralitza. Dificulta el combat. Confiar en el Senyor és l'única seguretat i cal fonamentar-s'hi. En qui i en què tenim la nostra seguretat? En el poder, els diners, els edificis, les influències...? Tot això proporciona falses seguretats i cal que ens allunyem del seu atractiu.

Tercera, la darrera prova. Sembla una situació de bojós. «Encara hi ha massa gent. Fes-los baixar el rierol i allí te'ls destriaré. Tots els que beguin llepant l'aigua com els gossos, separa'ls dels que s'agenollin per beure.» En van ser tres-cents. Gedeó, perplex, no s'ho creu. Passa de 32.000 homes a tres-cents. Perd 31.700 homes. Una minoria insignificant. Una obstinació de bogeria. Amb ells, aplicant fórmules audaces, obtindrà la victòria. Les estadístiques sobre l'Església, sobre les congregacions religioses, segueixen aquesta dinàmica de la reducció. Assistim a un enfonsament gradual. Ens aferrem a la carcassa, però sense cap convicció. Des d'algunes òptiques, és el senyal de pèrdua de poder, l'arribada del crepuscle, la crònica d'una mort anunciada. Des de l'òptica divina, es tracta d'una purificació sense pal·liatius. Hem construït molts regnes, però la nostra missió és el Regne de Déu. No es tracta de recolzar-se en els números, sinó en la Vida. Els malastrucs preparen els funerals, però Déu respondrà amb la resurrecció.

Hem construït molts regnes, però la nostra missió és el Regne de Déu

ment gradual. Ens aferrem a la carcassa, però sense cap convicció. Des d'algunes òptiques, és el senyal de pèrdua de poder, l'arribada del crepuscle, la crònica d'una mort anunciada. Des de l'òptica divina, es tracta d'una purificació sense pal·liatius. Hem construït molts regnes, però la nostra missió és el Regne de Déu. No es tracta de recolzar-se en els números, sinó en la Vida. Els malastrucs preparen els funerals, però Déu respondrà amb la resurrecció.



Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viquimolins70@gmail.com

Posar-se en el lloc de l'altre

Una de les grans lliçons que s'aprenen a les «fronteres» de les grans ciutats és a créixer en empatia o en la capacitat de posar-se en el lloc de l'altre. I parlar de «fronteres» a les grans ciutats, en un moment com aquest de crisi permanent, no és parlar de barraquisme o dels afors del centre urbà. És parlar de molta gent que ho passa malament,

Posar-se al lloc de l'altre és fer tot el possible per canviar la nostra societat

no només per arribar a final de mes, sinó per viure dignament la resta dels trenta o trenta-un dies. Potser hem oblidat el tema dels desnonaments amb altres problemes o «notícies» dels informa-

tius que no ens permeten passar gaire temps en un tema perquè s'ha de parlar d'un altre. Però, per a molts la vida continua sent una lluita de la qual no és fàcil sortir-se'n.

Parlo, per exemple, d'uns amics meus que ja fa uns quants mesos que dormen al carrer o refugiats en un magatzem que han *okupat* per resguardar-se de les inclemències del temps. Entre les petites pagues de tots tres volen llogar un pis. Però la gran dificultat rau en l'entrada. El més assequible que troben suposa una despesa inicial de 2.880 euros, que és una quantitat gairebé insuperable per a unes pagues com les seves.

I és aquí on vull anar, a la capacitat d'empatia o de posar-se en el lloc de l'altre. Ells es queixaven que la gent els acostuma a dir que estalviïn per poder reunir tots aquests diners. A aquests que els parlen d'estalviar els diria que facin comptes: de 400 euros, mentre estaven rellogats en un pis, descompteu-ne 250 de l'habitació, i amb els 150 que els queden han de menjar, fumar —algun vici han de tenir— i alguna altra despesa indispensable. Com poden estalviar? Han hagut de dormir al carrer o d'*okupes* per poder, entre tots tres, estalviar 2.000 euros en uns quants mesos.

Posar-se al seu lloc és entendre la seva ràbia i, sovint, desesperació quan s'assabenten dels sous d'alguns polítics, dels diners que acumulen els que viuen del frau, de l'abús dels dèbils o de la rifeta, mentre gasten en tabac o a donar-se algun petit caprici els sembli que «els pobres» no hi tenen dret...

No és estrany que aquest odi i aquesta ràbia acumulada pugui comportar en algun moment una violència de la qual després hauran de pagar en l'únic habitatge que els surt gratis, però a costa de la seva llibertat. Posar-se al seu lloc és fer tot el possible per canviar la nostra societat a base de fer petits gestos que s'encomanin a petita escala i que vagin creant un nou estil de vida en la qual tots tinguin cabuda dignament.

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire, Joan Piñol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Víctor Gay, GIRONA; Jordi Pérez Ansótegui, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patrícia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC; Javier Molina, EL CAIRE; Ana Alba, JERUSALEM

Col·laboradors d'aquesta setmana: Pilarín Bayés, Esther Borrego, Oriol Casals, Agustí Codinach, Rafael Galofré, Alfons Gea, Joan Guiteras, Elisabet Juanola, Joan A. Mateo, Ignasi Miranda, Valentí Miserachs, Victòria Molins, Glòria Monés, Consol Muñoz, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Armand Puig, Quique, Ignasi Ricart, Josep Rius-Camps, Lluís Serra, Lluís Solà, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull, Francesc Torralba, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat
www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giral (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per



Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 135 €
Gibraltar i Portugal: 135,01 €
Resta d'Europa: 213,25 €
Amèrica i Àfrica: 250,01 €
Àsia i Oceania: 325,05 €



El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

Carta dominical

Transparència amb els diners de l'Església

Amb el lema «Amb tu, som una gran família», avui se celebra el Dia de l'Església diocesana, més coneguda entre nosaltres com la Jornada de Germanor. És l'únic dia de l'any que es fa una col·lecta per ajudar cada diòcesi i assegurar-li els recursos econòmics necessaris per portar a terme totes les seves activitats socials i religioses.

Qualsevol projecte pastoral té un pressupost econòmic. Té un cost la construcció d'un nou temple o la conservació dels temples ja existents, i aquest cost de manteniment no és petit quan es tracta d'edificis antics. Tenen un cost les sales de catequesi i els centres juvenils, com el tenen l'ajuda als necessitats i altres activitats de caire cultural, social o pastoral. L'Església no és rica ni ha de ser-ho. Tanmateix, ha d'atendre les necessitats pastorals pròpies de la seva missió.

Des de fa anys —segons m'han informat— la nostra diòcesi treballa per disposar d'una economia diocesana amb tres característiques: suficient, solidària i transparent.

Una economia suficient comporta que pugui disposar dels recursos necessaris per al compliment de

la seva missió. L'ajut que arriba a la nostra diòcesi per la via de l'anomenada *assignació tributària* —per la via dels ciutadans que lliurement assignen a l'Església un petit percentatge de l'impost sobre la renda de les persones físiques— representa només un terç del pressupost diocesà. La resta ens ha de venir de les donacions directes, sigui per les subscripcions, les col·lectes o altres mitjans. La col·lecta que es fa avui a tots els temples és un d'aquests mitjans.

Una economia solidària ha de ser també una altra característica de la nostra diòcesi. Això es fa realitat sobretot per mitjà del Fons Comú Diocesà, que és sostingut per les aportacions de les parròquies. Em plau dir que entre les 210 parròquies de la nostra diòcesi de Barcelona no arriben a mitja dotzena les que no fan l'aportació que tenen assignada segons una previsió raonable de les seves possibilitats econòmiques. El Fons Comú fa un repartiment equitatiu perquè funciona com una caixa de compensació. D'aquesta manera, la parròquia que té més dóna més i la que té menys dóna menys i, si ho necessita, rep més.

També ja fa anys que la nostra diòcesi treballa per tal de disposar d'una economia transparent. I aquesta qualitat és ara d'una especial actualitat. La Conferència Episcopal Espanyola ha aprovat un Pla de Transparència que actualitza i reforma els criteris vigents fins ara i que permetrà també l'acompliment de les noves disposicions legals en aquest àmbit. L'arquebisbat de Barcelona, en alguns aspectes, ja compleix aquests *compromisos de transparència*, com són realitzar una auditoria anual externa i independent dels seus recursos financers i tenir un portal de transparència en la pàgina web, un pla comptable adaptat i software informàtic de tractament general de dades, entre altres.

Tot i això, no volem aturar-nos, sinó que, com en tants altres aspectes, hem de continuar caminant. La Delegació diocesana d'Economia ha aprofitat l'ocasió de la Jornada de Germanor d'aquest any per explicar a les parròquies i als equips que porten la seva economia aquest nous criteris de transparència, que —repeteix— són un pas endavant i una millora dels criteris que s'estan aplicant aquests darrers anys.

Joan Josep Omella
Omella
Arquebisbe de Barcelona



Als quatre vents

La casa de Déu

El 13 de desembre de 2015 em va correspondre obrir la Porta Santa de la catedral com a inici de l'Any Jubilar de la Misericòrdia, i de genolls vaig resar: «Aquest és el portal del Senyor. Obriré les portes de la justícia. Entro a casa vostra, Senyor.»

Durant tot aquest temps fins avui, quan estem a punt de clausurar l'Any Sant a la nostra arxidiòcesi, ens hem refugiat efectivament a la casa de Déu, que és el seu cor misericordiós; del Déu que és amor, revelat en Jesucrist, la prolongació del qual a la terra és l'Església.

L'Església no és una invenció humana; és el cos místic de Crist, en expressió de sant Pau. I encara que Jesús va corregir la samaritana dient que a Déu no se l'adora en una muntanya, com feien els del seu país, ni a Jerusalem, com deien els jueus, sinó

«en esperit i veritat», des dels primers moments els cristians es reunien per a «la fracció del pa» i l'oració en comú en cases o en catacumbes, i quan va ser possible en temples.

No és casual que a aquests espais de celebració i pregària se'ls anomeni també esglésies. Les esglésies són part principal de l'Església, i a tots correspon cuidar-les, però no són només edificis, sinó la comunitat, les pedres vives que constitueixen els fidels.

La Jornada de Germanor que celebrem avui està destinada a ajudar al sosteniment de les necessitats de l'arxidiòcesi, que són moltes, totes relacionades amb la misericòrdia que ha estat objecte de contemplació en aquest Any Sant: evangelitzar, tenir cura dels pobres i necessitats, atenció sacerdotal, celebracions litúrgiques, centres de formació, conservació

del patrimoni i serveis socials múltiples destinats a persones de tota edat, des dels nounats fins a la gent gran, acompanyant-los a néixer i a morir.

L'Església ha d'autofinçar-se, i ho fa quan els catòlics —i altres que no ho són— marquen una creu a la declaració de la renda, però la quantia que es recapta en aquest concepte no arriba a totes les necessitats, que mentre hi hagi pobres sempre seran més grans que les disponibilitats. La jornada de Germanor és una bona ocasió per completar els ingressos que no són fruit només d'un càlcul econòmic, sinó manifestació de fraternitat. Ja en el primer segle del cristianisme unes Esglésies ajudaven a pal·liar la pobresa d'altres, i així les comunitats gaudeixen d'aquest intercanvi de béns propis d'una família, que això és l'Església: la família dels fills de Déu.

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona
i Primat



Inici

Edició digital 2015

Hemeroteca

Promocions

Aquesta Setmana

Església Catalunya

Església Espanya

Església Món

Vaticà

La Bona Notícia
també
a internet

www.catalunyacristiana.cat

ENTRA A LA PÀGINA WEB
I CONSULTA LA NOSTRA
HEMEROTECA.
HI TROBARÀS 35 ANYS
DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb



Lectures

Diumenge XXXIII de durant l'any

Lectura primera

Ml 3,19-20a

Per a vosaltres sortirà el sol de la felicitat

Lectura de la profecia de Malaquies:

Vindrà aquell dia abrusador com una fornall. Tots els orgullosos i els injustos seran igual que rostoll, i aquell dia, quan arribi, els incendiarà, no en deixarà ni l'arrel ni la tija, diu el Senyor de l'univers. Però per a vosaltres, que venereu el meu nom, sortirà el sol de la felicitat, i els seus raigs seran saludables.

Salm responsorial

97

Canteu al Senyor les vostres melodies,
canteu-li al so de les cítares;
aclameu el rei, que és el Senyor,
amb trompetes i tocs de corn.

R. Ve el Senyor a judicar amb raó tots els pobles.

Bramula el mar amb tot el que s'hi mou,
el món i tots els qui l'habiten;
tots els rius aplaudeixen,
i aclamen les muntanyes,
en veure que ve el Senyor a judicar la terra. **R.**

Judicarà tot el món amb justícia,
tots els pobles amb raó. **R.**

Lectura segona

2Te 3,7-12

Qui no vulgui treballar, que no mengi

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Tessalònica

Germans, ja sabeu què heu de fer si voleu imitar-nos. Entre vosaltres no vivíem mai desvagats, i a ningú no demanàvem de franc el pa que menjàvem, sinó que ens escarrassàvem treballant nit i dia per no afeixugar ningú dels vostres. No és que no tinguem dret a la nostra manutenció, però volíem donar-vos un exemple amb la nostra vida, perquè vosaltres l'imitéssiu. Recordeu que quan érem entre vosaltres us repetíem aquesta regla: «Qui no vulgui treballar, que no mengi.» Us escrivim això perquè sentim dir que alguns de vosaltres viuen desvagats i, a més de no treballar, es posen on no els demanen. A tots aquests, els ordenem i els recomanem en nom de Jesucrist, el Senyor, que treballin en pau per guanyar-se el pa que mengen.

Al·leluia

Lc 21,38

*Alceu el cap ben alt
perquè molt aviat sereu alliberats*

Evangeli

Lc 21,5-19

*Sofrint amb constància us guanyareu per sempre
la vostra vida*

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 21,5-19)

En aquell temps, alguns parlaven del temple, fent notar les seves pedres magnífiques i les ofrenes que el decoraven. Jesús digué: «Això que veieu, vindran dies que tot serà destruït: no quedarà pedra sobre pedra.» Llavors li preguntaren: «Mestre, quan serà tot això i quin senyal anunciarà que està a punt de succeir?» Jesús respongué: «Estigueu alerta, no us deixeu enganyar, perquè vindran molts que s'apropiaran el meu nom. Diran: "Sóc jo", i també: "Ja



Glòria Monés

arriba el moment." Deixeu-los estar; no hi aneu, amb ells. I quan sentireu parlar de guerres i de revoltes, no us alarmeu. Això ha de succeir primer, però la fi no vindrà de seguida.» Després els deia: «Una nació prendrà les armes contra una altra, i un regne contra un altre regne. Hi haurà grans terratrèmols, fams i pestes pertot arreu, passaran fets espantosos i apareixeran al cel grans senyals d'amença. Però abans de tot això se us enduran detinguts, us perseguiran, us conduiran a les sinagogues o a les presons, us presentaran als tribunals dels reis o als governadors, acusats de portar el meu nom. Serà una ocasió de donar testimoni. Feu el propòsit des d'ara de no preparar-vos la defensa: jo mateix us donaré una eloqüència i una saviesa, i cap dels vostres acusadors no serà capaç de resistir-la o de contradir-la. Sereu traïts fins i tot pels pares, pels germans, parents i amics, en mataran alguns de vosaltres, i sereu odiats de tothom pel fet de portar el meu nom. Però no es perdrà ni un dels vostres cabells. Sofrint amb constància us guanyareu per sempre la vostra vida.»



Consultori bíblic

Ignasi Ricart

Claretia i
biblista

Què podem saber dels anys de la «vida oculta» de Jesús?

La manca de notícies concretes i fiables no ens impedeix d'afirmar el següent: el lloc d'origen de Jesús, on passà la vida oculta, és identificat com a Natzaret, una localitat de la baixa Galilea, i probablement es tractava d'un petit poblet. Per ser membre de la família d'un menestral (Mc 6,3), ens podem imaginar que Jesús es va criar no marcat per la pobresa, però la va conèixer. Va ajudar a casa i va treballar amb Josep ajudant els altres veïns en les reparacions de les cases, de les coves-habitacles... Jesús va viure en una casa humil, però ben endreçada per les mans de Maria i Josep. Ha compartit amb els veïns un molinet en comú, el gra i el forn on coïen el pa. Ha jugat amb la mainada i ha sentit les tertúlies dels veïns.

Jesús ha viscut en una d'aquestes humils cases i ha captat la vida de cada dia fins als detalls més petits. Sap quin és el millor lloc per a col·locar la llàntia de manera que il·lumini l'interior fosc... A Natzaret, la família ho era tot: lloc del naixement, escola de vida i garantia de feina. No va ser el fill únic avorrit, sinó que amb la família extensa de cosins i parents pròxims. En el judaisme de llavors es recolzava l'aprendre a llegir la Torà als nens i nenes, assistint a la sinagoga, guardant el dissabte i les altres festes. La sinagoga, a més de lloc de culte, era l'escola on Jesús va aprendre a llegir i a escriure. Ben segur que a casa recitava el *Xemà Israel* (Dt 6,4), beneïa el Senyor pels fruits de la terra i del treball humà. En aquest ambient es va fer gran, adult i es preparà per a la vida pública. A més de l'hebreu, dominava l'arameu com a llengua vehicular i es feia entendre en grec, com ho llegim als evangelis.

Per a consultes: redaccio@catalunyacristiana.cat

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps

Teòleg i biblista /
riuscamps@yahoo.es

«Quin serà el senyal de la teva vinguda?»

Per situar l'escena que llegirem avui ens podem barrejar amb els grups de turistes que visiten la Sagrada Família. Colpits per la grandiositat i bellesa del Temple exclamaven: «Amb quines pedres precioses està adornat i amb ofrenes votives!» En la resposta de Jesús hi ha un detall que només s'ha conservat en el Còdex Beza: «Això que esteu contemplant, vindran dies en què no deixaran pedra sobre pedra en el mur, aquí, que no sigui enderrocada.» Recordem que Lluc escriu a Teòfil, que havia lloat tantes vegades els carreus del Temple de Jerusalem quan ell era summe sacerdot i del qual, després dels anys 70, només havia quedat en peu «el Mur» de les Lamentacions. La predicció de Jesús, que per cert era previsible, suscita dues preguntes dels deixebles: «Mestre, quan passarà, això?», i: «Quin serà el senyal de la teva vinguda?» En el text usual no es diu que siguin els deixebles qui les formulen i, a més, la segona pregunta ha quedat devaluada: «Quin serà el senyal de quan això s'esdevindrà?» Les primeres comunitats estaven molt intrigades pel moment de la vinguda triomfal del Messies, després del desastre del Gòlgota. Rellegiu les cartes de Pau als Tessalonicencs. Lluc deixarà pràcticament sense resposta la primera pregunta, limitant-se a apuntar que «el dia aquell», el de la seva vinguda, sobrevindrà com un llaç, sobtadament. En canvi, té molt d'interès en recalcar a Teòfil que, en temps de persecucions, no s'exercitin preparant la pròpia defensa (apologetica), «perquè jo us donaré una parla i una saviesa que no podran resistir els vostres oponents». Quan Teòfil llegirà, en el segon volum, les successives apologies pronunciades per Pau davant els governadors romans Fèlix i Festus i el rei Agripa (Ac 24,10; 25,8; 26,1-2.24) comprendrà per quin motiu li havia advertit dues vegades, en el primer volum (vegeu també Lc 12,11), que l'apologetica és del tot ineficax i no permet que l'Esperit Sant s'expressi per boca dels profetes que van sorgint continuament.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC C; FERIAI II)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 1)

NOVEMBRE

13. DIUMENGE

Diümenge XXXIII de durant l'any, Verd. Lectures: Malaquies 4,1-2a / Salm 97 / 1 Tessalonicencs 3,7-12 / Lluc 21,5-19
SANTORAL: Dídac d'Alcalà, rel.; Estanislau de Kostka, rel.; Leandre, b.; Nicolau I, p.

14. DILLUNS

Fèria, Verd. Lectures: Apocalipsi 1,1-4;2,1-5a / Salm 1 / Lluc 18,35-43
SANTORAL: Josep Pignatelli, prev.; Serapi, mr.; Veneranda, vg.

15. DIMARTS

Fèria, Verd. Lectures: Apocalipsi 3,1-6.14-22 / Salm 14 / Lluc 19,1-10. O bé: *Sant Albert el Gran* (ML), Blanc.
SANTORAL: Eugeni, b.; Leopold.

16. DIMECRES

Fèria, Verd. Lectures: Apocalipsi 4,1-11 / Salm 150 / Lluc 19,11-28. O bé: *Santa Margarida d'Escòcia* (ML), Blanc; *Santa Gertrudis* (ML), Blanc.
SANTORAL: Edmond, b.

17. DIJOUS

Santa Elisabet d'Hongria (MO), Blanc. Lectures: Apocalipsi 5,1-10 / Salm 149 / Lluc 19,41-44
SANTORAL: Gregori Taumaturg, b.; Hug de Lincoln, b.; Iscle i Victòria, mr.

18. DIVENDRES

Fèria, Verd. Lectures: Apocalipsi 10,8-11 / Salm 118 / Lluc 19,45-48. O bé: *Dedicació de les basíliques romanes de Sant Pere i Sant Pau* (ML), Blanc; Barcelona: **Dedicació de la catedral** (S), Blanc.
SANTORAL: Aureli, mr.; Romà, mr.

19. DISSABTE

Fèria, Verd. Lectures: Apocalipsi 11,14-12 / Salm 143 / Lluc 20,27-40
SANTORAL: Abdies, prof.; Crispí, b.; Faust, diaca i mr.

Els ministres extraordinaris de la comunió

Al codi de Dret Canònic hi diu: «Allà on ho aconselli la necessitat de l'Església i no hi hagi ministres, també els laics, encara que no siguin lectors ni acòlits, poden suplir-los en algunes de llurs funcions, com ara exercir el ministeri de la paraula, presidir les pregàries litúrgiques, administrar el baptisme i distribuir la sagrada Comunió, segons les prescripcions del dret» (230,3). I també hi trobem: «El ministre ordinari de la sagrada comunió és el bisbe, el prevere i el diaca. És ministre extraordinari de la sagrada comunió l'acòlit i també un altre fidel designat segons la norma del c. 230» (910). La instrucció *Immensae caritatis* de la Sagrada Congregació per a la Disciplina dels Sacraments diu: «Els ordinaris del lloc tenen la facultat d'escollir individualment persones idònies com a ministres extraordinaris, en casos concrets o també per un període de temps determinat, o en cas de necessitat de manera permanent... Això es permet quan:

a) falti el sacerdot, el diaca o l'acòlit.

b) aquests es trobin impeditos per distribuir la sagrada comunió... a causa de l'edat avançada.

c) el nombre de fidels que volen acostar-se a la sagrada comunió és tan gran, que la duració de la missa s'allargaria massa...» (1,I)

La mateixa instrucció continua: «Els mateixos ordinaris del lloc tenen la facultat de permetre que els sacerdots dedicats al ministeri sagrat puguin designar una persona idònia que, en cas de veritable necessitat, distribueixi la sagrada comunió *ad actum*» (1,II). I, després, precisa les condicions que ha de reunir aquesta persona: «El fidel designat ministre extraordinari de la sagrada comunió i degudament preparat s'haurà de distingir per una vida cristiana, per la fe i els bons costums. S'esforça-

Qualsevol laic que ajudi a distribuir la comunió hi està autoritzat



El sant

Per Eduard Brufau

Santa Gertrudis la Gran



Al llarg de la baixa edat mitjana la mística va gaudir d'una gran florida dins de diversos monestirs femenins de l'Europa central. Una de les religioses místiques més brillants d'aquest context va ser santa Gertrudis la Gran (1256-1302). Nascuda a la població alemanya d'Eisleben als quatre anys va entrar, possiblement com a òrfena, a l'abadia cistercenca de Helfta, on va ser educada. Proveïda d'una intel·ligència privilegiada i d'una espiritualitat viva i encesa va acabar sent monja del mateix monestir, i va llegir

a fons la Bíblia, Pares de l'Església com ara sant Agustí, autors monàstics com sant Bernat i també obres filosòfiques. Cap als 25 anys va tenir la primera d'un seguit de visions de Crist; a partir d'aquest moment va intensificar la pregària, l'ascesi i l'estudi, per bé que es va interessar menys per la filosofia. Va deixar per escrit totes les revelacions que va tenir, que van ser àvidament llegides per figures com ara santa Teresa d'Àvila i sant Francesc de Sales. Va ser canonitzada l'any 1677 per Climent XII.

Consol Muñoz

Superiora general de les Franciscanes Missioneres



rà per ser digne d'aquest nobilíssim encàrrec, conrearà la devoció a la sagrada Eucaristia i donarà exemple als altres fidels de respecte al Santíssim Sacrament de l'altar. No serà escollit per a aquest ofici algú la designació del qual pugui causar sorpresa als fidels» (1,VI). Amb tot el que s'ha dit ha quedat ben clar que qualsevol laic que ajudi a distribuir la sagrada comunió hi està autoritzat. Això ho haurien de tenir en compte les persones que s'acosten a rebre la comunió i que en veure un senyor o senyora al costat del sacerdot, que l'ajuda a distribuir-la, veiem que canvien de fila per rebre-la de mans del sacerdot, sense adonar-se que hem de donar molta més importància a allò que rebem en la comunió, que no a qui ens la dona. D'altra banda, també hem llegit que aquesta persona «donarà exemple als altres fidels de respecte al Santíssim Sacrament». Em voldria fixar, especialment, en la manera de vestir d'aquestes persones, com un senyal de respecte. La vestimenta ha d'anar d'acord amb l'actuació que duen a terme, perquè, de vegades, veiem situacions que desdiiuen d'un respecte a la sagrada comunió i als fidels que ens atensem a rebre-la.

Alguaire canta els seus nous goigs

Dedicats a sant Faust i a la Mare de Déu del Merli

Redacció

Alguaire

Com cada 14 d'octubre, i seguint una antiga tradició, el poble d'Alguaire, situat a la comarca del Segrià, va celebrar la festa del seu fill sant Faust, llaurador i confessor. L'acte central va ser l'eucaristia, que va tenir lloc al vespre a l'església parroquial de Sant Serni, oficiada pel rector, Mn. Carles Martí, amb l'assistència d'un bon nombre de vilatans, encapçalats pel seu alcalde, Anton Perea.

Acabada l'eucaristia, es va procedir a la presentació de la nova edició dels *Goigs de sant Faust* i també dels *Goigs de la Mare de Déu del Merli*, la marededéu trobada i patrona d'Alguaire, venerada de temps antic al seu santuari.

Els nous exemplars han estat impresos artesanalment, amb lletres de plom, pel tipògraf Dionís Gutiérrez a la impremta de la Diputació de Lleida. Compten amb una delicada ornamentació a base d'una sanefa que els envolta, obra del pictògraf lleidatà Enric Crous, i un dibuix de sant Faust, de l'artista José A. Ferrer.

La presentació de les noves edicions va anar càrrec de l'historiador i periodista Jordi Curcó, autor de diversos treballs dedicats a sant Faust.



El municipi d'Alguaire es va vestir de festa.

En la seva intervenció, va qualificar els goigs com a «cants populars religiosos propis dels territoris de parla catalana». Va explicar la tradició que envolta la figura senyera del sant fill d'Alguaire, al qual canten els goigs, fent-ne poèticament i musicalment memòria. Va recordar que l'any 2014 Alguaire i Bujanda van celebrar el

1.400 aniversari de la mort del sant, agermanant oficialment totes dues poblacions.

Curcó va parlar de la llegenda entorn de la vida de sant Faust, que el situa a Alguaire com a home de bondats i virtuts cristianes. Embarcat en un vaixell per anar com a pelegrí a Terra Santa, on no va arribar mai,

els sarraïns el van fer captiu. El ponent va fer referència, entre altres temes, a la seva compra com a esclau, la seva perseverança en la fe cristiana, el miracle de l'aixada i la conversió del seu amo. I també de la mort de sant Faust, quan el seu cos fou dipositat damunt de la seva cavalleria. «On ella el condueixi, allí el sepultareu», van dir els seus amics. El cos del sant va arribar fins a Bujanda, on reposa el seu cos incorrupte.

Jordi Curcó va encoratjar als alguairencs a preservar la festa de Sant Faust a les futures generacions. «Un

home bo i senzill que va saber parlar de Déu als qui l'envoltaven i que, al llarg dels anys i dels segles, ha agermanat pobles i persones», va manifestar.

La festa va concloure amb el cant dels *Goigs de sant Faust* en la seva nova edició, la veneració de la seva relíquia i la benedicció i distribució del tradicional pa beneït de sant Faust.

El valor d'allò essencial

Teresa Gomà

Religiosa del Sagrat Cor

Santa Rosa Filipina Duchesne, religiosa del Sagrat Cor, que se celebra el 18 de novembre, va ser una dona que sempre va fixar la seva mirada més enllà de la pròpia realitat. Amb una forta vocació d'entrega al Senyor i als altres, la seva tenacitat la va dur lluny de la seva França natal i es va aventurar (mai millor dit) en un llarg i perillós viatge amb vaixell fins a Amèrica... i això el 1818, quan un trajecte com aquell estava ple de perills. No va poder fer realitat el seu somni d'estar

a prop dels indis fins al final de la seva vida, quan ja li era del tot impossible aprendre la seva llengua o fer qualsevol tasca per a ells. Però sí que els va deixar alguna cosa, com a herència i que perdura: la seva vida de senzilla i constant pregària. Els indis potowatomís la coneixen encara avui com a *kwah-kah-kum-ad*, «la dona que sempre prega».

Referència i testimoni

Per a ells continua sent una referència i un testimoni, com ho és per a tota la Societat del Sagrat Cor allà on es troba. Ella és la nostra primera missionera i amb ella ens obrim a nous mons i realitats, fins a arribar a tenir comunitats i col·legis als cinc continents.

Aquest va ser el seu llegat, i aquest mateix pot ser el tresor que tots podem deixar als que ens succeeixin. No és res aparentment eficaç, ni encapçalat cap titular d'última hora, però és quelcom necessari. Saber-nos aturar, aprendre a cedir, reconèixer els propis límits... sense que suposi una derrota o un fracàs. Rosa Filipina va aprendre aquesta lliçó i al final de la seva vida es va quedar amb allò essencial: Déu habita el nostre cor i en Ell trobem la pau. A qualsevol edat, en qualsevol tasca, en tota circumstància.



Tradició i qualitat al servei de l'hostaleria des de 1880

Venda

T 93 318 14 95
F 93 412 44 45
Roger de Llúria, 12-14
08010 Barcelona

Lloguer

T 93 308 01 04
F 93 308 71 93
Pg. de la Verneda, 150
08030 Barcelona



CASA GAY S.A.

www.casagay.com

Nou govern

Després de mesos d'incertesa, ja tenim govern novament a Espanya. Necessitarem que es posin d'acord, que negociïn, que dialoguin en un clima de pau i serenor, com persones civilitzades que creiem ser. Sense crispacions ni insults que només condueixen al malestar social i distancien posicions. Hi ha molta feina i ja es parla de les qüestions prioritàries, però no n'he sentit una d'urgència màxima, que són els 13 milions de persones en risc de pobresa i exclusió social, que representen el 28,6% de la població, i els 3,5 milions que pateixen pobresa severa. Són xifres per reflexionar-hi. Per a això no hi ha ideologia de partits. Tots som éssers humans amb unes necessitats bàsiques que cal cobrir i tots en som responsables.

LOURDES CAMPS CARMONA
Barcelona

Parlar amb Déu

Com es parla amb Déu?, com saps que t'escolta, que et respon? La Bíblia diu que Déu va parlar amb Moisès cara a cara, com parla amb un amic. Jesús va parlar amb molta gent: la seva mare, els apòstols, amb multituds, amb militars, amb lladres, amb bevedors, amb nens, amb dones, amb endimoniats... Ell mateix ens en va donar exemple, ja que passava molt de temps en oració, nits senceres.

L'oració pot ser mental, sense paraules, ni discursos, de ment a ment, de cor a cor, o vocal, pregàries de l'Església, especialment el Pàrenostre; en totes dues cal procurar posar-hi tots els sentits.

Fe i creença

El mot *fe* pertany al llenguatge literari i al llenguatge ordinari. Es té fe en algú o en alguna cosa: en la família, en els amics, en el metge, en la ciència... Arriben les decepcions quan, en qui confiàvem, ens defrauda. També hi ha la fe religiosa. Fe és refiar-se de Déu, que sempre és fidel, perquè és la Veritat mateixa, l'Amor suprem. Al qui té fe, també l'acompanya l'esperança i la pau interior: posa la seva confiança en Déu misericordiós i totpoderós.

No es pot viure sense cap fe. Les temptacions més dures són les que van contra la fe (les va patir santa Teresina i santa Teresa de Calcuta, i ho oferien pels qui no coneixen l'amor de Déu). N'hi ha que diuen: «Envejo els qui tenen fe.» És que la fe dona sentit a la vida i la mort, a tot. Altres afirmen: «Jo crec, però no practico.» No deu ser que confonen fe amb creença? Creure no salva. La fe veritable penetra en el més profund, alegra i empeny a un comportament digne, filial amb Déu i fraternal amb els homes. De la fe neix el culte diví i la caritat.

JOSEFA ROMO GARLITO
Valladolid

És apassionant. Jesús home, com tu, coneix el teu cor, les teves dificultats i circumstàncies millor que tu mateix. T'ofereix sempre la possibilitat que li expliquis, com a un amic que no falla, el que et preocupa, el sentit de les coses, les teves debilitats, el que t'agrada, el que no, la mort, la vida... Notaràs el seu consol, el seu ànim, l'alegria, la resposta, perquè és Déu. Podem parlar amb Déu de tu a tu.

LLUÍS ESQUENA ROMAGUERA
Torroella de Montgrí

Com a Finlàndia!

Fa poc vaig llegir a la premsa que el col·legi Nostra Senyora del Pilar de Sòria havia superat a Finlàndia en lectura i matemàti-

ques en l'informe PISA més recent. Vull felicitar al col·legi per aquest assoliment. És una gran notícia. Finalment sembla que s'ha trobat la fórmula perquè els nostres estudiants no estiguin a la cua d'Europa.

M'estranya, d'altra banda, la poca repercussió que aquesta notícia ha tingut. No em consta que hi hagi hagut reunions de la comunitat educativa per unir experiències i aconseguir que no només sigui un col·legi a Espanya el que estigui a l'altura de Finlàndia, sinó molts.

La notícia afegia que els bons resultats educatius es devien a un equip docent ben preparat i preocupat per la formació dels estudiants.

ELENA BORGONÓ
Terrassa

El Consultori



PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA
I MORAL
pel Dr. Joan Antoni
Mateo

Incineració i altres temes

Em sorprèn que l'Església continuï posant traves a la incineració quan ja és una pràctica adquirida i cada vegada més practicada. Per què s'ha de prohibir? També em sembla una afirmació incorrecta dir que «la inhumació manifesta més amor pels difunts».

Cap prohibició. L'any 1963 l'Església va establir que, encara que aconsellava la inhumació (la cremació no és contrària a cap veritat natural o sobrenatural) i que no es neguessin els sagraments ni els funerals a aquells que havien sol·licitat ser incinerats, sempre que aquesta opció no obeís a la negació dels dogmes cristians o fos per odi contra la religió catòlica i l'Església, cas en el qual no tindria cap mena de sentit sol·licitar sagraments i funerals. Al recent document de la Congregació de la Fe es recorda que «enterrant els cossos dels fidels difunts, l'Església confirma la seva fe en la resurrecció de la carn, i posa en relleu l'alta dignitat del cos humà com a part integrant de la persona». També que no es pot permetre des d'una perspectiva de fe «actituds i rituals que impliquin conceptes erronis de la mort, considerada com a anul·lació definitiva de la persona, o com a moment de fusió amb la mare naturalesa o amb l'univers, o com una etapa en el procés de reencarnació, o com l'alliberament definitiu de la presó del cos». El document adueix raons de tipus higièniques, econòmiques o socials que poden conduir a optar legítimament per la cremació. Caldria afegir en molts casos la impossibilitat d'una inhumació real. Quina inhumació és dipositar el cadàver en el setè pis d'un nínxol de ciment, per posar un exemple? La inhumació (dipositar sota terra), en sentit estricte, és una altra cosa. El document recent recorda que no veu raons doctrinals per a la prohibició, «ja que la cremació del cadàver no toca l'ànima i no impedeix a l'omnipotència divina ressuscitar el cos i per tant no conté la negació objectiva de la doctrina cristiana sobre la immortalitat de l'ànima i la resurrecció del cos».

Més amor pels difunts? El document parla de «més apreciació». Amb tot, tractant-se d'una «viva recomanació» no em sembla gaire encertada aquesta interpretació dels sentiments subjectius per part d'un document doctrinal. Finalment, el que realment aporta aquest document és l'ensenyament sobre l'ús i destí de les cendres. I en aquest aspecte em sembla molt encertat, com vaig comentar en la consulta anterior sobre què fer amb les cendres dels difunts. Com els cadàvers, han de reposar en lloc sagrat, sigui en un cementiri, sigui en una cripta o en un lloc adequat dins les esglésies.

• Per enviar consultes al Dr. Mateo:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).

Podeu enviar les cartes a: redaccio@catalunyacristiana.cat

Amb bon humor





OBCE CIAŁO

(Cos estrany)

(2014) - Krzysztof Zanussi. 1 h 57 min
Darrera pel·lícula de Zanussi.

L'Angelo està enamorat de la Kasia, però ella vol ser monja. Comença a treballar en una empresa d'èxit i coneix la seva atractiva i ambiciosa cap, la Kris, que el compromet i el corromp. Dos amors, dos mons: on és la veritable llibertat?

Amb l'assistència del director de la pel·lícula



SE DIO VUOLE

(Si Déu vol)

(2015) - Edoardo Maria Falcone. 1 h 27 min
Rere la pista de *Don Camilo* i *Don Peppone*, *Si Déu vol* és la primera obra amb què Edoardo Falcone obté el David di Donatello al millor director novell de l'any 2015. La pel·lícula comença com una comèdia italiana d'estil costumista que diverteix l'espectador i que desemboca en un drama al voltant del sentit de la vida.



ROK SPOKOJNEGO SLONCA

(L'any del sol tranquil)

(1984) - Krzysztof Zanussi. 1 h 46 min

Lleó d'Or al Festival de Venècia. Després de la Segona Guerra Mundial, una dona polonesa, el marit de la qual no ha tornat del front, i la seva anciana mare viuen en la pobresa. Un soldat americà irromp a les seves vides. El film descriu l'amor en temps de guerra i la victòria dels perdedors.



LEARNING TO DRIVE

(Aprent a conduir)

(2014) - Isabel Coixet. 1 h 45 min

La directora catalana torna als camins de *La meua vida sense mi* i *La vida secreta de les paraules*. Aquest conte metafòric sobre la possibilitat de tornar a començar col·loca en el mateix vehicle dos grans actors: Patricia Clarkson i Ben Kingsley, que ens mostren com dues formes de vida oposades culturalment i religiosament arriben a ajudar-se.



SERCE NA DLONI

(Amb el cor a la mà)

(2008) - Krzysztof Zanussi. 1 h 36 min

Comèdia negra sobre un ric propietari que necessita la donació d'un cor per sobreviure i un jove perdedor, aspirant a suïcida. El suïcidi potencial pot aportar un donant ideal. El film reflexiona sobre el capitalisme salvatge, el sentit de la vida, el relativisme ètic i la mort de Déu com a grans temes.



ILUMINACJA

(Il·luminació)

(1973) - Krzysztof Zanussi. 1 h 35 min

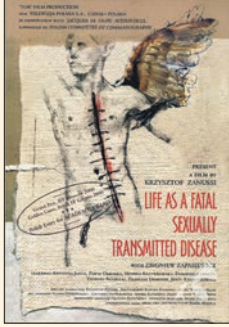
Aquesta biografia espiritual i intel·lectual sobre l'entrada a l'adulthood d'un estudiant de física va rebre el Gran Premi al Festival de Locarno. Narrada com un mosaic de drama, conferències científiques i escenes documentals, s'inspira en la llibertat narrativa del «Doctor Faust».



PERSONA NON GRATA

(2005) - Krzysztof Zanussi. 1 h 50 min

Un ambaixador torna a casa per assistir al funeral de la seva esposa i s'enfronta al seu vell amic, de qui sospita que ha tingut una aventura amb la dona morta. L'humanista Zanussi ens planteja com salvaguardar la bondat enmig d'un món d'interessos i com viure la vida des de més enllà de la mort.



ZYCIE JAKO SMIERTELNA CHOROBA PRZESNOSZONA DROGA PLCIOWA

(La vida, una malaltia mortal de transmissió sexual)

(2000) - Krzysztof Zanussi. 1 h 39 min

Un metge posa en qüestió les seves creences quan afronta una malaltia terminal. La pel·lícula constitueix una meditació profunda sobre el sentit de la vida i la falta de fe. La història, narrada entre l'emoció i la reflexió, ens permet fer un passeig per diferents filosofies de la vida.

PROGRAMACIÓ DEL 15 AL 20 DE NOVEMBRE



Generalitat de Catalunya

15 NOVEMBRE

20.00 h

Obce cialo

(Cos estrany)

Filmoteca

Pl. de Salvador Seguí, 1-9

08001 Barcelona

Tel. 935 671 070

Presenta: Krzysztof Zanussi, director de la pel·lícula

15 NOVEMBRE

19.00 h

Se Dio vuole

(Si Déu vol)

CaixaForum Tarragona

C. de Cristòfor Colom, 2

43001 Tarragona

Tel. 977 249 871

Presenta: Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona

16 NOVEMBRE

21.30 h

Rok spokojnego slonca

(L'any del sol tranquil)

Filmoteca

Pl. de Salvador Seguí, 1-9

08001 Barcelona

Tel. 935 671 070

Presenta: Mn. Bruno Bérchez, delegat diocesà de Joventut de l'Arquebisbat de Barcelona

16 NOVEMBRE

20.00 h

Learning to Drive

(Aprent a conduir)

Escola Jesuïtes Casp

C. Casp, 25

08010 Barcelona

Tel. 933 183 704

Presenta: Agustí Pàniker, editor i escriptor especialitzat en l'Índia

17 NOVEMBRE- 21.30 h

Serce na dloni

(Amb el cor a la mà)

Filmoteca

Pl. de Salvador Seguí, 1-9

08001 Barcelona

Tel. 935 671 070

Presenta: Manel Pousa, Fundació Pare Manel

17 NOVEMBRE - 19.00 h

Se Dio vuole

(Si Déu vol)

CaixaForum Lleida

Av. Blondel, 3

25002 Lleida

Tel. 973 270 788

Presenta: Mn. Ramon Prat, director de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida (IREL)

17 NOVEMBRE

19.00 h

Learning to Drive

(Aprent a conduir)

Auditori de l'Espai-Caixa

Girona

Pl. Poeta Marquina, 11

17002 Girona

Tel. 972 215 408

Presenta: Gagandeep Singh, membre de la comunitat sikh de Catalunya

17 NOVEMBRE - 20.00 h

Se Dio vuole

(Si Déu vol)

Centre Catòlic Blanes

C. de Roig i Jalpí, 16

17300 Blanes

Tel. 972 353 552

Presenta: Salvador Montalt, comentarista cinematogràfic

18 NOVEMBRE- 19.00 h

Iluminacja

(Il·luminació)

Filmoteca

Pl. de Salvador Seguí, 1-9

08001 Barcelona

Tel. 935 671 070

Presenta: Ruth Giordano, pastora protestant de l'Església Unida de Terrassa

18 NOVEMBRE

20.30 h

Se Dio vuole

(Si Déu vol)

Patronat Parroquial de

Vilassar de Mar

C. Montserrat, 8

08340 Vilassar de Mar

Tel. 937 590 891

Presenta: Montse Roset, consultora de gestió de l'Església catòlica

19 NOVEMBRE

19.30 h

Persona non grata

Filmoteca

Pl. de Salvador Seguí, 1-9

08001 Barcelona

Tel. 935 671 070

Presenta: José Luis Rubio, vicepresident de l'Associació Espanyola d'Historiadors del Cinema (AEHC)

20 NOVEMBRE

19.00 h

Zycie jako smiertelna choroba przenoszona droga plciowa

(La vida, una malaltia mortal de transmissió sexual)

Filmoteca

Pl. de Salvador Seguí, 1-9

08001 Barcelona

Tel. 935 671 070

Presenta: Jorge Burdman, membre de la Comunitat Israelita de Barcelona

INFORMACIÓ:

Direcció General d'Afers Religiosos

www.gencat.cat/afersreligiosos

Tel. 93 554 58 52

@afersreligiosos / facebook.com/afersreligiosos

«L'orde de Sant Jeroni va arribar a ser el més prestigiós d'Espanya»

Fernando Pastor Gómez-Cornejo, llicenciat en Dret

Oriol Casals

Amb motiu dels sis-cents anys de la fundació de Sant Jeroni de la Murtra (1416-2016) de Badalona, dins dels actes d'aquesta efemèride va tenir lloc recentment una jornada d'estudis que va posar en relleu el paper d'aquest monestir dins de l'orde dels Jerònims. Parlem amb Fernando Pastor Gómez-Cornejo, llicenciat en Dret, que va impartir en aquesta jornada la ponència *El monasterio de la Murtra en las actas de los capítulos de la OSH (1415-1684)*. És coautor de la *Guía bibliográfica de la orden de San Jerónimo y sus monasterios* (1997) i autor de *Las memorias sepulcrales de los Jerónimos en San Lorenzo del Escorial* (2001).

Quin paper ha tingut l'orde dels Jerònims al llarg de la història?

Tot i que avui dia és quasi desconegut, l'orde de Sant Jeroni va arribar a ser el més prestigiós i més poderós d'Espanya en un període molt dilatat de la història, de manera que va merèixer la protecció i l'estimació de molts reis. Cal recordar que els monestirs catalans van tenir una vinculació molt especial amb el rei Ferran el Catòlic, que li van dispensar la seva protecció. Al monestir de Sant Jeroni de la Murtra, Ferran el Catòlic va rebre Cristòfol Colom després del descobriment d'Amèrica. Altres monarques, com ara Carles V i el seu fill Felip II, també van visitar el monestir.

Quins aspectes serien els més característics de l'orde?

L'orde de Sant Jeroni, que va néixer com a eremític —els primers monjos eren ermitans que vivien en coves, escampades per les muntanyes—, en un moment determinat es converteix en cenobític, és a dir, que van comen-



çar a crear monestirs i a viure-hi. Es tracta d'un orde contemplatiu, però que també es dedicava a la predicació. Sempre va comptar amb monjos molt notables. A través de la predicació i de la seva influència en la societat, van tenir un paper molt destacat a través dels segles. De fet, hi ha autors que han afirmat que la història d'Espanya no es pot comprendre sense el paper que va tenir l'orde de Sant Jeroni.

Pel que fa al monestir de Sant Jeroni de la Murtra, què és el més rellevant d'aquests sis segles d'història?

Els Reis Catòlics solien allotjar-se a les dependències dels monestirs i sentien predilecció per l'orde de Sant Jeroni, perquè en aquella època la cort era itinerant

El monestir de Sant Jeroni de la Murtra, en ser un monestir situat lluny del «nucli dur» de l'orde —la casa mare es trobava a Lupiana, un poblet de la província de Guadalajara—, va tenir una relació una mica canviant amb l'orde. Hi va haver un primer moment en què el vincle era distant, perquè els monjos estaven més preocupats per les pròpies necessitats, per construir monestirs... però després ja es van integrar a la vida de l'orde. Sobretot a la Murtra va produir fills molt prestigiosos i encara que cap d'ells no va arribar a la dignitat de general, potser per aquesta distància, realment la intervenció dels monjos de la Murtra als capítols de l'orde és molt interessant.

Vostè comentava que el rei Ferran el Catòlic va rebre Cristòfol Colom al monestir de la Murtra. Això està documentat?

Sí. Això per a l'orde no és una dada rellevant, però sí que ho és per a la història d'Espanya. Els Reis Catòlics solien allotjar-se a les dependències dels monestirs i sentien predilecció per l'orde de Sant Jeroni, perquè en aquella època la cort era itinerant. A molts monestirs tenien la seva pròpia residència. Potser el seu monestir predilecte va ser Guadalupe, on es van fer construir un palau. S'hi sentien com a casa.

Encara queden comunitats masculines de jerònims a Espanya?

Avui només queda el monestir de Santa Maria del Parral, situat a Segòvia. Després de la restauració de l'orde de Sant Jeroni cap al 1920, hi va arribar a haver quatre monestirs: a La Plana de Xàbia, a Yuste, a Sevilla i el del Parral. Malauradament, l'orde s'ha anat reduint i ara estan tots concentrats al monestir del Parral, on hi ha una dotzena escassa de monjos. Quan hi vaig, perquè em preocupa una mica el futur de l'orde, sempre els pregunto: «Com estan?» I em responen: «Millor impossible.» Quan observen la cara d'estranyesa que faig, afegeixen: «Perquè estem com Déu vol.» Ells tenen una confiança cega en la Providència de Déu. Certament, un en surt reconfortat quan els coneix.

Aportacions universals de Sant Jeroni de la Murtra

Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Com a culminació dels actes del sisè centenari de Sant Jeroni de la Murtra (1416-2016) el 3 de novembre passat al BCIN de Badalona es va celebrar una vetllada commemorativa amb la presència de les primeres autoritats del país. Fa sis-cents anys que el mercader Bertran Nicolau va comprar l'antiga casa de la Murtra, propietat dels Safont al terme parroquial de Santa Maria de Badalona, on s'hi va establir una petita comunitat de monjos jerònims que hi va fer vida monàstica fins al 1835. Després de l'exclaustració i la desamortització, Sant Jeroni no va restar mai del tot deshabitat:

amos, masovers, parcers, estiuejants, treballadors... van mantenir viva la flama fins avui dia. Els residents, els ermitans, els voluntaris, els qui s'hi retiren uns dies en solitud i silenci, són els qui han fet possible que Sant Jeroni avui continuï viu.

El 2014 la Fundació Occitano-Catalana, juntament amb Pagès editors, va publicar un voluminós llibre: *Aportacions catalanes universals*. El seu objectiu és donar a conèixer 223 aportacions del poble català al progrés de la humanitat. Està redactat per un equip de vint persones, de primer coordinades per Joan Triadú (†) i després per Joan Amorós. Ha estat traduït al castellà i a l'anglès i recentment lliurat en mà al papa

Francesc. D'aquestes aportacions, n'hi ha moltes que són fruit de la cultura cristiana o bé obra directa de l'Església. En l'audiovisual que es va presentar, hi ha cinc grans aportacions que la Murtra —«el Montserrat de Badalona»— ha fet tant en el decurs de la història com avui mateix, tot contribuint al bé comú universal. Algunes d'elles estan recollides en el llibre suara esmentat.

Tres corresponen al passat: el monestir va ser porta europea d'Amèrica, perquè allí hi va ressonar per primera vegada la notícia del Nou Món; del monestir en va sorgir fra Ramon Pané, un humil llec jerònim que fou el primer missioner i etnòleg de les Índies; a Sant Jeroni

hi hagué un cercle humanista que es nodrí d'una rica biblioteca i que féu possible la línia alexandrina que delimitava les colònies portugueses i castellanques del que seria Amèrica.

Dues són actuals: la Carta de la Pau adreçada a l'ONU nasqué de les institucions establertes al monestir i ja ha estat signada en més de vuitanta països dels cinc continents. I finalment la Murtra, per una intuïció encertada d'Alfred Rubio, ha estat la primera d'una xarxa de *murtres*, altres cases per fer-hi estada en solitud i silenci, arreu del món.

Però les institucions estan fetes de persones, tenen rostres humans, noms i cognoms, i les cases, per antigues i boniques que siguin, serien ben poca cosa sense la gent que les habita. Tots els amics de la Murtra (o «enamorats», com va matisar l'alcalde) formen part d'aquesta llarga història i li donen sentit.

Per viure més plenament la litúrgia de l'Església

Presentat el llibre «El diumenge a Montserrat. Cants per a l'Eucaristia»

Miquel Àngel
Codina
Barcelona

El dimecres 26 d'octubre va tenir lloc a la parròquia de la Mare de Déu de Núria de Barcelona la presentació del llibre *El Diumenge a Montserrat. Cants per a l'Eucaristia*, de Publicacions de l'Abadia de Montserrat. L'acte, organitzat per la Comissió de Trobades d'Animadors de Cant de Montserrat, va ser presidit pel P. Josep M. Soler, abat de Montserrat.

El llibre ha estat coordinat per la Comissió de Trobades d'Animadors de Cant per a la Litúrgia de Montserrat i pretén ajudar els fidels a participar d'una manera activa i fructuosa en la celebració de l'Eucaristia cantant amb els sentiments de l'Església, que celebra cada diumenge la Pasqua del Senyor. Els autors de la música són els pares Cassià M. Just, Daniel Codina, Gregori Estrada, Ireneu Segarra i Jordi-Agustí Piqué, i els germans Lluís M. Miralvés i Odiló M. Planàs.

Com en altres llocs, a Montserrat és possible cantar en català, des de fa més de cinquanta anys, els textos de l'Eucaristia que el *Missal* proposa per a cada diumenge. Al monestir, els monjos els han anat interioritzant des de fa anys i han constatat com enriqueixen la pròpia vida espiritual. Per això, la comunitat benedictina de Montserrat els ha publicat com una forma de compartir allò que els ajuda en la vida litúrgica; ho fan amb la intenció d'oferir un text musicalitzat que poden ser utilitzats, en la seva totalitat o només una part, cada diumenge o en ocasions determinades en les quals sigui possible cantar les parts pròpies de la missa.

Bon material

Aquest volum ofereix un bon material per ser treballat en les Trobades d'Animadors de Cant per a la Litúrgia que se celebren cada estiu a Montserrat. Al final del volum també hi ha un índex temàtic amb els cants d'entrada, els salms responsorials, els versets aclamacions, els versets al·leluia, els cants de comunió i altres cants.

Al començament de la presentació del llibre, Mn. Santi Bueno, rector de la parròquia de la Mare de Déu de Núria, va comentar que «Montserrat ha estat, és i serà un referent en la litúrgia». I va afegir: «La música ens



L'abat de Montserrat durant la presentació del llibre. / Agustí Codinach

porta cap a Déu». Al llarg de l'acte, la Capella Sacra de Núria, juntament amb tots els assistents, van interpretar diversos cants inclosos en el volum.

Degustació del llibre

«És una gran satisfacció presentar el llibre *Diumenge a Montserrat. Cants per a l'Eucaristia*. Més que una presentació, és una degustació del llibre. Cal tastar-lo i fruitar-ne», va dir el P. Josep M. Soler, que també és l'autor del pròleg. «Per als cristians, el diumenge té un relleu especial perquè és quan

P. JOSEP M. SOLER
«No es tracta tant de "cantar a la missa" sinó de "cantar la missa"»

actualitzem la mort pasqual de Jesucrist. És el Dia del Senyor. Per als fidels, és el primer dia de la setmana», va explicar l'abat de Montserrat.

El P. Soler també va posar en relleu el següent: «El cant fa més intensa la pregària, fa penetrar més vivament a l'interior del creient el text de la celebració litúrgica. El cant és intrínsec a la litúrgia de l'Església. Tot i que la música és molt important en les nostres celebracions, ho és sobretot a l'Orient cristià.» Així mateix, va constatar que «no es tracta tant de "cantar a la missa" sinó de "cantar la missa"».

Tret de sortida a la Magic Line 2017

Redacció / Barcelona

Un centre d'atenció a persones en situació de sensellar va ser l'escenari, el dimarts 25 d'octubre, de l'obertura d'inscripcions de la quarta edició de la Magic Line, que tindrà lloc el 5 de març del 2017 a Barcelona i el 14 de maig a Mallorca, sota el lema «Quilòmetres d'il·lusions». Aquesta mobilització solidària, organitzada per Sant Joan de Déu, pretén sensibilitzar i captar fons per a les persones que es troben en una situació de vulnerabilitat. És un model de solidaritat únic a Barcelona i Mallorca, basat en equips que participen en una caminada alhora que es proposen un repte econòmic.

A partir d'ara, quan ja s'han inscrit els primeres equips, començarem a mobilització i implicació de l'entorn a través de sopars, concerts, rifes, parades al mercat... Cada any els equips inscrits a la Magic Line 2017 organitzen centenars d'accions de sensibilització i captació de donatius per assolir el repte solidari que s'han marcat en inscriure's. Enguany, coincidint amb els 150 anys de l'arribada de l'Orde Hospitalari Sant Joan de Déu a Barcelona, s'oferirà un recorregut de 15 km per a 1.500 persones, amb sortida des de l'Hospital Sant Joan de Déu, un dels deu centres de la institució a Barcelona.

A Barcelona s'oferixen recorre-

guts de 10, 15, 20, 30 i 40 km que comencen a Nou Barris, creuen Collserola i preveuen un descans a Montjuïc i una festa solidària a la plaça de la Catedral de Barcelona. A Mallorca, els recorreguts són de 4, 10 i 25 km, transcorren per Palma i Calvià i preveuen un descans al castell de Bellver i una festa solidària al parc de la Mar.

Des del 2014, hi han participat 25.000 persones i 1.861 equips; s'han dut a terme 300 activitats solidàries gràcies a l'ajuda de 1.500 voluntaris i 200 col·laboradors; s'han recaptat 600.000 euros destinats íntegrament a 50 programes socials. Més informació: www.magiclineSJD.org.

Baixen els catòlics a Barcelona però es manté l'assistència a missa

Per primer cop, menys del 50% de barcelonins es consideren catòlics segons el baròmetre municipal

	Mitjana BARCELONA	LES CORTS	SARRIÀ-SANT GERVASI	NOU BARRIS	HORTA-GUINARDÓ
Catòlics practicants	13,1%	16,4%	23,6%	15,2%	13,5%
Catòlics no practicants	35,2%	37,8%	32,5%	42,4%	37,5%
Total catòlics	48,3%	54,2%	56,1%	57,6%	51,0%
Renda familiar	Base 100	140%	184%	54%	78%
Majors 65 anys sobre població	21,6%	25,3%	21,6%	23,8%	24,1%

El districte amb menys catòlics és Gràcia amb un 38,3% i on n'hi ha més és Nou Barris amb un 57,6%

La xifra de catòlics practicants es manté en un nivell gairebé inalterable des del 2011

Taula comparativa amb els quatre districtes barcelonins amb més catòlics.

Joan Piñol
Redacció

D'aquí a poc menys de dos mesos, farà un any que l'arquebisbe Joan Josep Omella va prendre possessió de la diòcesi. Ara, el baròmetre municipal que elabora l'Ajuntament de Barcelona des de l'any 1996 i que entrevista sis mil ciutadans de la ciutat dona la fotografia religiosa de la capital catalana. I podríem dir que és una imatge amb clarobscur, amb notícies bones però també dolentes per al catolicisme.

D'una banda, cada cop són menys els ciutadans que es consideren catòlics. Per primera vegada des que la sèrie d'enquestes va començar, els catòlics no arriben a la meitat de la població. Ara són només el 48,3% quan fa un any eren el 50,5%. En aquest percentatge total, hi ha aquells que es consideren catòlics practicants (13,1%) i els que són catòlics no practicants (35,2%).

D'una banda, com a notícia positiva per a l'Església, la xifra de catòlics practicants i, per tant, dels assistents a missa, es manté en un nivell pràcticament inalterable des del 2011. En el baròmetre municipal d'aquest 2016 s'ha produït de fet un petit augment de quatre dècimes de practicants. D'altra banda, la presència de creients d'altres religions s'ha estancat. Després d'anys en què l'enquesta municipal ha detectat el creixement dels cristians no catòlics i els musulmans, ara s'ha aturat aquest increment. Els musulmans representen el 2,9%, els cristians no catòlics un 3,5 i els seguidors de religions orientals un 1,1%.

En els resultats de l'enquesta tam-

bé s'aprecien les diferències religioses entre districtes. Mentre que la mitjana de la ciutat indica que els catòlics representen menys de la meitat de la població, aquesta realitat és diversa segons el districte que es miri. Així, dels deu districtes n'hi ha quatre en què l'Església supera el 50%: Horta-Guinardó, Nou Barris, les Corts i Sarrià-Sant Gervasi. Si mirem els extrems, el districte amb menys catòlics és Gràcia amb un 38,3% i a l'altra banda hi ha Nou Barris amb un 57,6%. Tot i així, el districte amb més catòlics practicants és Sarrià-Sant Gervasi amb 23,6%. Així, el més catòlic és el districte més pobre de la ciutat (amb una renda que és gairebé la meitat de la mitjana barcelonina) mentre que el que hi ha més catòlics practicants és el més ric (amb quasi el doble de renda respecte la mitjana). I, en canvi, aquell districte amb més ateu i agnòstics és Gràcia, una zona paradigmàtica de la classe mitjana de la ciutat.

A la taula annexa es pot apreciar la relació que hi ha entre els districtes amb més catòlics. Resumint, trobem els dos més rics de Barcelona (Sarrià-Sant Gervasi i les Corts) i dos dels més pobres (Nou Barris i Horta-Guinardó). Hi ha també els dos districtes més envellits de la ciutat (les Corts i Horta-Guinardó) i el segon amb menys gent gran (Sarrià-Sant Gervasi). En certa manera, és en els extrems on el catolicisme encara és imperant cosa que també planteja un repte de comunió entre els catòlics. Cada cop menys catòlics i amb unes diferències territorials i de riquesa creixents, un repte per a l'evangelització de la capital catalana.

La llum més solidària

Lunet Solidari

Baixa't l'App de Càritas "Punt rere Punt" i fes el teu donatiu a partir d'1 €

A més, com cada any, Lunet Solidari també destinarà l'import de tots els seus regals de Nadal a Càritas, per ajudar a tots aquells que necessiten ajuda. A LUNET, volem que la solidaritat il·lumini el nostre Nadal. Felix Nadal solidari!

En col·laboració amb **Càritas**
Un NO per a ningú.

per un món més net

Netejant, posem tots els sentits
www.lunet.es . 902 010 977 . comercial@lunet.es

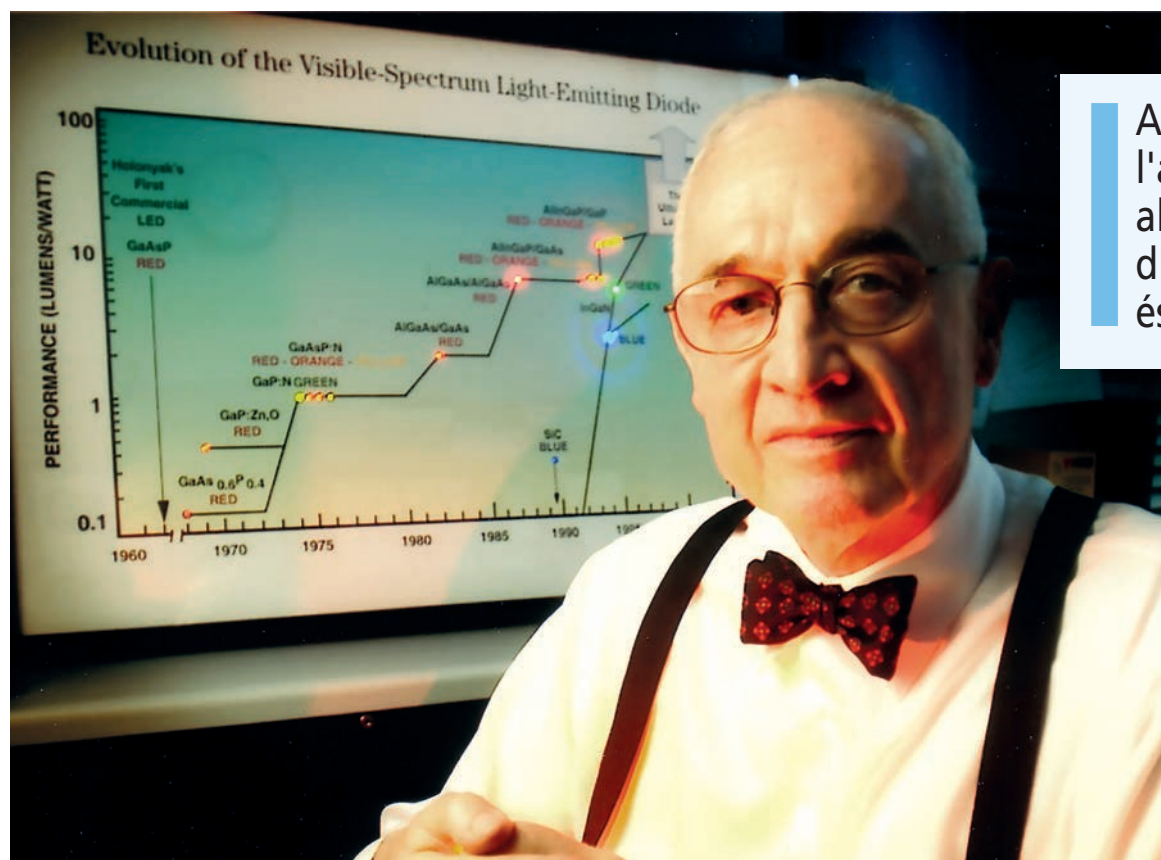
Actualitats científiques

Els llums LED

Un dels problemes de l'economia mundial és el d'obtenció d'electricitat perquè el consum energètic s'ha fet enorme i l'energia elèctrica que cal obtenir per satisfer-ne totes les necessitats es fa també més gran. Com sabeu, s'ha recorregut al petroli, però és clar que això no pot durar gaire; el petroli s'acabarà un dia o altre. Per això els que estan al cas clamen per l'estalvi de l'electricitat, encara que les companyies petrolíferes no en facin cas, perquè prefereixen continuar amb el seu negoci mentre es pugui. Però, com que cal pensar en tothom i en l'esdevenidor, de tot allò que suposi estalviar energia hem de dir: benvingut sigui! I una de les coses que suposaria un gran estalvi elèctric és la il·luminació amb «làmpades LED» i no amb bombetes o fluorescents.

Què són les «làmpades LED»? Uns díodes emissors de llum. El nom és l'acrònim anglès de Light Emitting Diode i són uns emissors semblants a fluorescents que il·luminen amb poc consum d'electricitat, aproximadament un 15% de la que necessiten els fluorescents, i, a més, de més durada de servei; si un fluorescent es manté durant 8.000 hores, un llum LED ho fa al llarg de 25.000. L'avantatge per al consum d'electricitat és ben palès. Només hi ha un inconvenient: els LED són molt més cars. Però és clar que a la llarga sempre s'hi guanya.

I per què no es fa més propaganda d'aquests nous productors de llum? Pel que hem dit, és clar, del seu preu.



Nick Holonyak, l'inventor de la làmpada LED.

Però cal fer-ne propaganda perquè s'usin cada vegada més, que fins i tot això pot fer abaratir el seu cost.

La invenció d'aquests estris lluminosos té una història llarga i molt interessant. Va ser el 1907 quan un tècnic, Henry Joseph Round (1881-1966), va observar que un díode de carburi de silici emetia llum. Aquest fet va ser tingut en compte pel rus Oleg Vladímir Lósev (1903-1942), que el 1927 va po-

sar en funcionament un autèntic LED, però l'autèntic inventor del LED com a làmpada útil va ser l'americà Nick Holonyak (Zeigler, Illinois, 1928) el 1962, quan treballava com a científic assessor en un laboratori de General Electric a Syracuse (Nova York). Després els japonesos Isamu Akasaki (1929), Hiroshim Amano (1960) i Shuji Nakamura (1951) perfeccionaren l'invent fins a construir el díode emissor

de llum blava LED, que és el més adequat per a l'explotació comercial d'aquests emissors.

Aquests tres últims científics van rebre el premi Nobel de Física per la seva tasca en aquest camp el 2014. Ara només cal que el món sencer ho tingui en compte i es vagi generalitzant la utilització d'aquests il·luminadors que tant d'estalvi causarien en el consum d'electricitat mundial.

Gent de casa

Àngel Obiols i Palau, autor de sardanes

De pare de Vallvidrera i mare de Valls, va néixer a Sarrià el 2 d'agost del 1888 el sacerdot, organista i compositor Àngel Obiols i Palau. Era germà gran del pintor Josep Obiols. Durant tota la vida, l'Àngel va estar vinculat a Sarrià i a la seva parròquia, Sant Vicenç. Deixeble de Vicenç Maria de Gibert, va ser nomenat organista de la parròquia l'any 1911, càrrec que no va deixar mai.

El 1917 va fundar l'Orfeó Sarriànc, que tenia la seu als locals de l'Institut de Sant Josep. El 1919, en dissoldre's la societat que els acollia, l'Orfeó ja tenia prou potència com per fer-se càrrec de l'extinta entitat, assumir personalitat jurídica i tirar endavant la massa coral i les seccions teatral, esportiva, sardanista, d'escacs i de muntanya.

Àngel Obiols va dirigir l'Orfeó fins al 1945. Col·laborava també amb l'Esbart Dansaire de la parròquia; n'era el director



musical i instrumentava balls populars, com *La morisca*, de Gurb.

Fou autor de la comèdia lírica en un acte *La casa dels Joseps*. I també de la peça de música sacra *O sacrum convivium*.

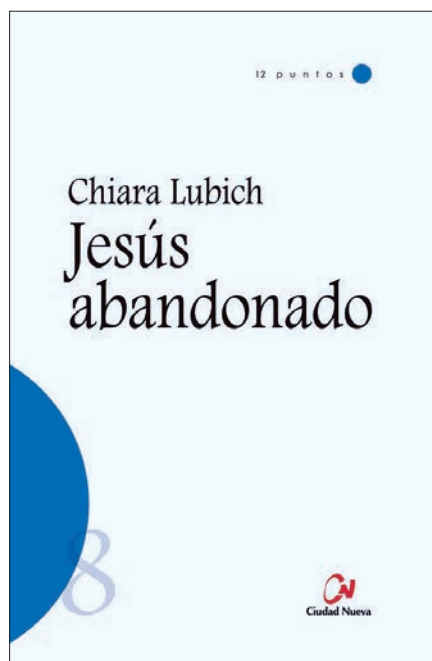
Capellà dedicat a la música, a la sardana i al folklore, va ser en el món sardanístic on destacaria; va rebre premis a Andorra, Girona, Barcelona o un segon premi el Dia de la Sardana del 1967. Entre les sardanes més conegudes, *Aubada de festa*, *Girona invicta*, *Alegre primavera*, *Eulàlia*, *Donzelles andorranes*, *Flor nadalenca* o *La petita Cristina*. En total, es conserven més de trenta sardanes compostes per ell; la seva obra abasta també la composició d'algunes misses i de diverses cançons.

Va morir a Sarrià el 17 de març del 1973, als 84 anys. És un referent per a diverses generacions de sarriàncs i avui encara són moltes les persones que el serven en el seu record.

Joan Pallarès-Personat
Historiador
jpallarespersonat@gmail.com



CHIARA LUBICH
Jesús abandonado
Ciudad Nueva, 2016, 206 pàg.



A la creu, Jesús es va sentir abandonat no només pels éssers humans, sinó també pel seu Pare celestial. A través de cartes, meditacions, apunts de diari... aquest llibre revisa el pensament de Chiara Lubich (1920-2008), fundadora del Moviment dels Focolars, des de la perspectiva de Jesús abandonat, que és un dels dotze punts essencials de la seva espiritualitat.

JOHN L. ALLEN, JR.
La Iglesia del futuro
San Pablo, 2016, 672 pàg.



El periodista John L. Allen Jr. ofereix en aquesta obra una visió sorprenent de cap a on va l'Església catòlica, basant-se en l'impacte dels moviments socioculturals i polítics actuals. Així mateix, dissenya el marc on haurà de donar resposta als desafiaments d'un món en moviment constant. S'inclou bibliografia per a cada capítol i un índex de noms i matèries.

Els 5 llibres més venuts aquest passat mes d'octubre

+claret
LLIBRERIA

PAPA FRANCESC

Paraula i Vida 2017
Claret

01

CENTRE DE PASTORAL LITÚRGICA

Litúrgia de les Hores
CPL

02

PETER SEEWALD

Últimas conversaciones
Mensajero

03

JOSÉ MARÍA CASTILLO

La religión de Jesús
Desclée De Brouwer

04

JOSEP MARIA HUGUET

A l'ombra del temps
Editorial Gregal

05

NÚRIA SOLSONA PAIRÓ
Ni princeses ni pirates
Eumo, 2016, 158 pàg.



Amb l'ajuda d'aquest llibre, pares i professors podran anar descobrint com educar els nens i les nenes d'una manera més lliure i feliç, sense les traves sexistes del passat i amb totes les portes obertes perquè construeixin la vida meravellosa que tenen al davant. Hem d'eliminar tots aquells obstacles que impedeixin el seu desenvolupament interior ple.

UMBERTO ECO
De la estupidez a la locura
Lumen, 2016, 500 pàg.



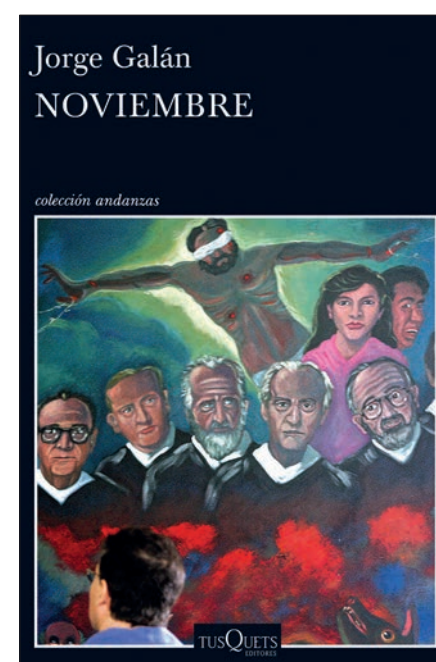
L'obra pòstuma d'Umberto Eco, que l'autor va lliurar a la impremta pocs dies abans de morir, és una selecció d'articles publicats a la premsa al llarg de quinze anys, seleccionats per ell mateix. En ells el lector pot trobar la nostàlgia pel passat perdut, la reflexió irònica sobre el poder i els seus instruments, i la crítica a un consumisme que ens deixa buits d'idees.

ALBERT ESPINOSA
Els secrets que mai no t'han explicat
Rosa dels Vents, 2016, 384 pàg.



Quan naixem, ningú no ens proporciona un manual per aprendre a viure, ni instruccions per ser feliç. I trobar la felicitat, però, no és tan difícil. En realitat, hi ha uns secrets. Per això Albert Espinosa ha volgut compartir amb nosaltres els seus, els que ha anat descobrint al llarg de la seva vida i tot el que ha après al llarg del seu recorregut.

JORGE GALÁN
Noviembre
Tusquets, 2016, 278 pàg.



El 1989 la societat salvadorenca viu sumida en l'horror de la guerra civil. Una fatídica matinada de novembre, un grup d'homes armats entra a les instal·lacions de la Universitat Catòlica i assassina sis jesuïtes espanyols i dues dones a sang freda. Qui són i a qui obeeixen els criminals? Aquesta novel·la investiga aquests tràgics esdeveniments.

Crítica literària

Nou manual de Teologia fonamental

Jaume Aymar i Ragolta
 Director de
 «Catalunya Cristiana»



Aquest nou manual recull, incorpora, amplia i precisa tot el llarg recorregut de l'autor d'aquests cinquanta anys de dedicació a la Teologia Fonamental (TF) per oferir una síntesi més lineal i acadèmica. A la vegada, es consolida que la TF actual sorgeix de l'Apologètica consagrada per J. S. Drey (1838-1848) com a disciplina autònoma i, d'altra banda, també es reconeix la influència—encara que no sigui tan comuna— del tractat sobre els llocs teològics de M. Cano (1563), repropoats per M. Scheeben (1874), com Gnoseologia i Epistemologia teològica sobre la Revelació i la fe.

Així, la Revelació (cap. III), la seva Transmissió (cap. IV) i l'acte de creure (cap. V.1), responen a la seva dimensió dogmàtica i gnoseològica i, d'altra banda, els capítols sobre l'home obert a la Revelació (cap. II), la credibilitat (cap. V.2), la Cristologia (cap. VI) i l'Eclesiologia fonamentals (cap. VII), formen part de la seva dimensió apologètica-fonamental, tot precedit d'un innovador capítol introductori (cap. I) i d'un apèndix de 25 tesis conclusives.

Aquí teniu uns quants punts més innovadors: al capítol II emergeix el context del món contemporani per

SALVADOR PIÉ-NINOT

Teologia fonamental

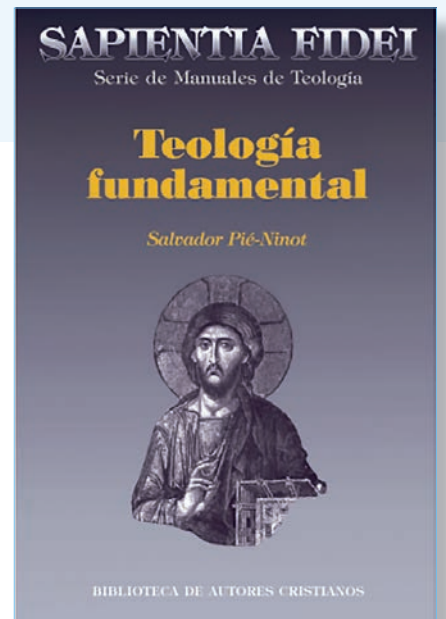
Biblioteca de Autores Cristianos (BAC), 2016, 424 pàg.

comprendre «l'home obert a la qüestió de Déu». Al capítol III, sobresurt l'anàlisi detallada del cap. I de la DV, així com una teologia de la Paraula de Déu. Al capítol IV es reelaboren la Tradició i la Inspiració. A la vegada, al capítol V s'ofereix un tractat sobre la fe que gairebé ha desaparegut dels currículums acadèmics actuals. A la vegada, es precisa la credibilitat en el seu triple aspecte: el teològic que té la primacia en l'acte de creure i, d'altra banda, el filosòfic amb els aspectes històric i antropològic que possibiliten proposar raonablement «allò disponible per ser cregut» (*le croyable disponible*). Amb aquesta formulació suggeridora, forjada per P. Ricoeur i convertida en el nostre eix teològic-fonamental, es vol significar el terme al qual pot arribar de manera modesta i raonable la reflexió filosòfica sobre la credibilitat històrica i antropològica en relació amb el que la credibilitat teològica

proposa des de la fe.

En aquesta clau s'orienten la Cristologia i l'Eclesiologia fonamentals a partir de la credibilitat teològica: com l'*universale concretum personale* per a Jesucrist i l'*universale concretum sacramentale* per a l'Església. Després prossegueix, la credibilitat històrica amb la «recerca del Jesús històric i de l'Església històrica», i la credibilitat antropològica amb la seva reflexió sobre «el misteri de l'home i el de Jesucrist» i «el testimoni com a signe de credibilitat de l'Església», que poden fer possible aproximar-se fins a «allò disponible per ser cregut» de Jesucrist i l'Església confessats en la fe.

Aquí teniu les novetats més significatives d'aquest manual que pretén ajudar, tal com va augurar en la proposició núm. 17 el Sínode dels Bisbes sobre la nova Evangelització (2012) en el qual Salvador Pié-Ninot va tenir el privilegi de participar com a expert i



que el papa Francesc recull en l'*Evangelii gaudium*, que es procura arribar a «desenvolupar un nou discurs de la credibilitat, una original apologètica que ajudi a crear les disposicions perquè l'Evangelí sigui escoltat per tots» (núm. 132).

Crítica teatral

La memòria de la Lleva del Biberó

Andreu Sotorra
 Escriptor i periodista
 andreusotorra@gmail.com



«IN MEMORIAM. La Quinta del Biberó», de Lluís Pasqual.

INTÈRPRETS: Joan Amargós, Enric Auquer, Quim Àvila, Eduardo Lloveras, Lluís Marquès i Joan Solé.

DIRECCIÓ: Lluís Pasqual.
 Teatre Lliure Montjuïc,
 Barcelona.
 Fins al 13 de novembre.

«Quan va esclatar la guerra, jo tenia catorze anys i dos mesos.» Així comença el poema narratiu *In memoriam*, inclòs en el recull poètic *Da nubes pueris*, de Gabriel Ferrater (Reus, 1922 - Sant Cugat del Vallès, 1972). I així fa començar també l'obra *In memoriam. La Quinta del Biberó* el director, i també autor en aquesta ocasió, Lluís Pasqual (Reus, 1951), amb un clar homenatge a un dels seus referents literaris i amb una lleugera llicència dramàtica pel que fa a l'edat dels protagonistes, quan fa dir a un dels soldats-narradors: «Quan va esclatar la guerra, jo tenia quinze anys.»

Qui ho explica representa un dels aproximadament 27.000 brivalls que el 1938 van ser cridats a l'avançada a incorporar-se a combatre amb l'exèrcit republicà, amb només 17 anys, formant part de la lleva del '41, que no hauria d'haver completat el soldat, almenys, fins tres anys després. La destinació de

© Ros Ribas



Una escena de l'espectacle «In memoriam. La Quinta del Biberó» a la Sala Fabià Puigserver del Teatre Lliure de Montjuïc.

totes aquelles criatures va ser la Batalla de l'Ebre on la gran majoria, es parla de més de 20.000 nois, van perdre la vida en el que va ser la derrota definitiva i l'avançament progressiu de l'exèrcit franquista, sense gairebé resistència, fins a la ratlla de França.

In memoriam. La Quinta del Biberó és un espectacle emotiu, esgarrapador, ple d'emoció, sensible i estèticament impressionista perquè reflecteix allò que expressen els protagonistes amb la intenció que els espectadors en captin

espurnes de llum fetes de moments de les seves vides, moments d'idealisme, moments de decepció, moments de por, moments de dubte, moments d'eufòria, moments de petita felicitat i també moments de rebel·lió personal per l'atzar que els ha tocat viure.

L'obra no és un muntatge convencional amb una trama que manté un plantejament, un nus i un desenllaç. Lluís Pasqual n'ha fet una mena de *longtrailer* documental que revesteix amb la veu dels protagonistes, extreta

bàsicament de les converses amb els supervivents. Dramàticament, la interpretació de La Kompanyia Lliure—tots entre 25 i 30 anys—, té una il·luminació bellament matisada, un vestuari que sembla tret de sota el fang del temps, una caracterització de cos i rostres que marca el pas del temps al front i un acompanyament musical esborrador—hi sona en una interpretació en directe dirigida per Dani Espasa, la *Messe de Requiem*, de Claudio Monteverdi, amb la veu estremidora del tenor Robert González, entre alguna altra peça— i té prou elements de brillantor per captivar espectadors sense fronteres.

«Les bales, quan cauen, fan fiiiuuu!», explica un dels últims supervivents de la Lleva del Biberó, amb un somriure entenedor i en un moment del treball de camp dels actors, enregistrat en vídeo. Dit així, sembla un conte. Però no ho és. El pas del temps i el silenci de tants anys ho ha convertit en gairebé una llegenda. Però ells, els nois de la Lleva del Biberó, ho van viure a la pell. I els que se'n van salvar no se n'han pogut desentendre mai més. L'espectacle de Lluís Pasqual, que és un homenatge a aquesta generació, es veurà també pròximament a Madrid i farà posteriorment una gira europea i, per aclamació popular, no seria gens estrany que tornés novament a la seu del Teatre Lliure en una altra temporada.

Des del carrer

Maria Salicrú-Maltas, coautora de l'exposició «Jerusalem ID»

«Els palestins de Jerusalem viuen cada dia la violència suspesa»

Oriol Casals / Carme Munté

La pau no és només absència de conflicte i, per tant, la manca d'enfrontaments no vol dir que no hi hagi violència. L'exposició *Jerusalem ID*, que es pot visitar a Mataró, explica la «violència suspesa» en què viu la població palestina a la part est de Jerusalem. Maria Salicrú-Maltas és coautora d'aquesta exposició realitzada per l'artista Domènec i per Mapasonor, una associació dedicada a la producció audiovisual com a instrument per promoure els drets humans, l'educació per la pau, les cultures d'arrel o l'avantguarda en l'art. L'exposició *Jerusalem ID* es pot visitar fins al 27 de novembre a Can Palauet, de Mataró.

A què us referiu quan parreu de violència suspesa?

Entenem per violència suspesa aquella que no és espectacular, la que no surt als mitjans de comunicació. I, no obstant això, és la que pateixen cada dia tots els ciutadans que no són jueus a Jerusalem Est i, en general, a tot el país.

Com es manifesta aquesta forma de violència?

Per exemple, en la demolició de cases, en el fet d'haver de creuar *checkpoints* per accedir a la ciutat vella de Jerusalem o d'haver de fer una gran volta per vorejar els diversos murs. També, per exemple, en el «semàfor racista».

Semàfor racista? A què es refereix?

El semàfor racista és potser el vídeo que crida més l'atenció de l'exposició. A partir de les imatges que hem pogut gravar des del cotxe, veiem el «peatge» que han de pagar cada dia molts palestins que volen accedir a la part antiga de Jerusalem. Per als palestins, el semàfor es posa verd cada 2 minuts i 46 segons, però és que quan es posa verd només tenen 11 segons per

Xènia Viñas



passar, cosa que equival a 2-3 cotxes. Per contra, els qui surten beneficiats d'aquesta situació són els cotxes que vénen i van de les colònies jueves de Pisgat Ze'ev i Ramat Shlomo. Estem parlant d'unes colònies creades de

forma il·legal després que Israel ocupés Jerusalem Est l'any 1967. D'altra banda, un altre tipus de violència que voldria destacar és la cultural, i que es posa de manifest durant les festes jueves com ha passat recentment,

que s'ha celebrat el Sukkot: molts musulmans no poden accedir a la mesquita d'Al-Aqsa a pregar i ho han de fer davant del *checkpoint* mòbil que col·loca l'exèrcit israelià.

Un dels aspectes en què també incideix l'exposició és en la situació dels cristians a Jerusalem. Què en destacaria?

La situació dels cristians palestins és molt delicada, com passa amb els seus germans musulmans. No hi ha cap diferència en el tractament dels palestins per part d'Israel, siguin cristians o siguin musulmans. Cap. L'*apartheid* israelià és contra els palestins en general indiferentment de la seva religió. I de fet hi ha els cristians armenis, no àrabs, que a Jerusalem tenen molta presència i un barri sencer, i pateixen la mateixa discriminació. D'altra banda, per visitar els llocs sants, els cristians han de travessar obstacles. Per exemple, per anar a resar al Sant Sepulcre els diumenges o en les festivitats (Nadal, Pasqua), Israel posa els mateixos problemes als cristians que als musulmans per anar a la mesquita. Per entrar a Betlem, cal passar un *checkpoint* i travessar el mur. És un impacte visual molt trist perquè hi vas il·lusionat i descobreixes quina és la realitat diària dels palestins. A Natzaret hi ha la part històrica, on pots visitar la casa de Maria, però la Natzaret jueva és més enllà: els jueus no es volen barrejar amb els cristians.

Després de Mataró, l'exposició girarà per altres poblacions catalanes?

En aquests moments encara no podem dir del cert si es podrà visitar en altres poblacions catalanes. Encara estem fent gestions perquè hem tingut algunes demandes. El que sí que ja es pot fer és visitar-la virtualment a través de la nostra pàgina: www.mapasonor.com. Hi trobareu tots els vídeos que exemplifiquen la «violència suspesa» que viuen els palestins de Jerusalem dia rere dia.

Rauxa

La ferida de la mort



Eduard Brufau

Arran d'una defunció, se sol dir als familiars que «la vida continua». Aquesta és una expressió que dona fe de la bona voluntat de consolar i d'apaivagar el dolor, però, de fet, no s'ajusta a la veritat; per a les persones la vida comença i acaba, té un principi i una fi. Per al difunt ja no hi ha vida. És cert que amics i familiars continuen vivint, però la vida ja no és la mateixa. D'alguna manera la mort de l'altre també és una mort per a nosaltres, morim amb la persona estimada; no podem continuar vivint com si no hagués passat res, com si la mort fos una insignificança o un tema per fer-ne bromes macabres. En fugir de la mort

fugim de la vida mateixa i ens aboquem a l'absurd.

La vida i la mort deixen ferides que no desapareixen. El cos mateix de Crist ressuscitat manté obertes les nafres de la creu; sant Tomàs, tot admirat, hi posa la mà tremolosa i sant Ignasi hi pot cercar aixopluc enmig de llàgrimes. La resurrecció no esborra les ferides, però els fa perdre el poder destructor, deixen de ser mortals i ja no sagnen. Les llàgrimes de dolor són transformades en llàgrimes de joia, perquè unes no existeixen sense les altres. Que la llum perpètua il·lumini els nostres difunts, i a tots nosaltres quan ens arribi l'hora.